

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

בפני כב' השופטת ענת הלר-כריש

התובעת:

פלונת

ע"י ב"כ עו"ד רות דיין וולפנר

נגד

הנתבע:

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד שמואל מורן ועו"ד דקלה טוטיאן

פסק דין

פסק דין זה עוסק בשתי תביעות שהגישה התובעת נגד הנתבע:
האחת, תביעה לביטול הסכם ממון משום טענות התובעת לפגמים ברצון, להפרת ההסכם על ידי הנתבע ולביטול ההסכם בהתנהגות (תלה"מ 18-12-37097).
השנייה, תביעה לחיוב הנתבע בתשלום מזונות משקמים לתובעת ובתשלום מזונות בנותיהם הקטינות של הצדדים הנמצאות במשמורת משותפת (תלה"מ 19-01-80822).

א. רקע עובדתי:

1. הצדדים הם בני זוג לשעבר אשר הכירו זה את זה עת עבדה התובעת בחברה אותה הקימו וניהלו הנתבע ואחיה של התובעת. הנתבע צעיר מהתובעת ב-10 שנים לערך. עת הכירו הצדדים היתה התובעת נשואה ואם לשלושה ילדים. בראשית שנת 2005 התגרשה התובעת. באותה שנה עברו הצדדים להתגורר יחד והם חתמו על הסכם חיים משותפים, אשר כל אחד מהם טען כי אינו מצוי בידו והוא לא הוגש לתיק בית המשפט.

2. ביום 30.8.2007 ערכו הצדדים מסיבת נישואים ונישאו בטקס רפורמי בישראל.
ביום 21.5.2008 חתמו הצדדים על הסכם ממון (להלן: **הסכם הממון**).
בחודש אוקטובר 2008 נישאו הצדדים זל"ז בנישואים אזרחיים בפראג.
ביום 24.12.2018 אושר הסכם הממון וקיבל תוקף של פסק דין על ידי בית המשפט לענייני משפחה.

3. משום חשיבות הדברים, להלן יובאו עיקרי הסכם הממון:

א. על יחסי הממון בין הצדדים לא תחול חזקת השיתוף ו/או כוונת שיתוף ו/או הסדר איזון משאבים הקבוע בחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

- ב. הצדדים חפצים שתוסיף להתקיים ביניהם הפרדה גמורה וברורה ברכוש, לרבות רכוש שנוצר ויווצר בתקופת חייהם המשותפים.
- ג. כל רכוש אשר יירכש על ידי בני הזוג בעתיד וירשם על שם בני הזוג במשותף, יראה כרכוש משותף בו לבני הזוג זכויות שוות.
- ד. מבלי לגרוע מכלליות ההסכם, הוילה ברחוב --- בה מתגוררים הצדדים וילדי התובעת (להלן: **בית המגורים**), למעט הריהוט והאביזרים שבבית המגורים, בבעלותו המלאה והבלעדית של הנתבע.
- ה. כל עוד לא יתרחש "מאורע מפקיע", בית המגורים ישמש את הצדדים ואת הילדים. אף אחד מהצדדים לא יהיה רשאי להרשות לצד שלישי להימצא בבית המגורים או לעשות בו או בתכולתו שימוש ללא הסכמת הצד האחר. הנתבע לא יהיה רשאי למכור ו/או להעביר את זכויותיו בבית המגורים או בתכולתו ו/או להקנות באלה כל זכות ללא הסכמת התובעת.
- ו. עם קרות מאורע מפקיע, יהא על התובעת וילדיה לפנות את בית המגורים על כל המיטלטלין שבבעלות התובעת עד חודש אחד לאחר תום שנת הלימודים הבאה לאחר שנת הלימודים בה ארע המאורע המפקיע (סעיף 4.3 להסכם).
- ז. לא יאוחר מ-30 ימים מיום חתימת ההסכם יפתחו הצדדים חשבון בבנק מסחרי בישראל לבחירתה של התובעת על שם התובעת בלבד. כל עוד לא יתרחש מאורע מפקיע, הנתבע יפקיד לחשבון סכום של 100,000 ₪ בכל חודש מרץ של שנה קלנדרית, וזאת בגין השנה החולפת (סעיף 5.2 להסכם). על אף האמור, במידה וההכנסות השנתיות של הנתבע ירדו במהלך שנה קלנדרית מסוימת ממיליון ₪ ברוטו, לא יהא הנתבע מחויב בהפקדת סכום כלשהו בגין אותה שנה (סעיף 5.3 להסכם). החשבון והפיקדון ינוהלו על ידי התובעת באופן סביר, ובלבד שכל עוד לא יתרחש מאורע מפקיע, לא תהא התובעת רשאית למשוך מהחשבון כספים אלא בהסכמתו הכתובה של הנתבע (סעיף 5.4 להסכם).
- ח. היה ויתקיים מאורע מפקיע, התובעת תהיה זכאית לכל הכספים (קרן וריבית) אשר יצטברו בפיקדון עד להתקיימות המאורע המפקיע, אלה יהיו בבעלותה המלאה ולנתבע לא תהיה לגביהם כל טענה.
- ח. פרט לכספים אשר יצטברו בפיקדון כאמור, לא תהיה התובעת זכאית לכל רכוש נוסף שאינו בבעלותה, לרבות בית המגורים, מניות וזכויות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

- ט. "מאורע מפקיע" הוא הודעה כתובה מאת אחד הצדדים למשנהו על רצונו בהפסקת מערכת היחסים ביניהם, אשר לא בוטלה על ידו בתוך 7 ימים ממועד המשלוח.
- י. כל אחד מהצדדים מתחייב כי אם וככל שיתרחש מאורע מפקיע, לא תהיינה לו תביעות או טענות ממין וסוג כלשהו כלפי יוזם המאורע המפקיע, למעט בהקשר להמשך ביצוע הוראות ההסכם.
- יא. התובעת מצהירה כי הפיקדון נעשה בעצה אחת עמה, על מנת להבטיח לה ולילדים רמת חיים נאותה לאחר קרות מאורע מפקיע.
- יב. הזכויות המגיעות לתובעת לפי ההסכם הן הזכויות היחידות להן היא זכאית בקשר עם הרכוש, הנישואין, פקיעתם ועם מאורע מפקיע, ולמען הסר ספק היא לא תהיה זכאית לכל זכות נוספת או אחרת לרבות בגין הילדים (סעיף 6.1 להסכם).
4. להסכם הממון צורף נספח א' בו פורט רכוש הנתבע נכון למועד חתימת ההסכם, כדלקמן: דירה ב---, דירה ב---, בית המגורים, דירה ב---, שני חשבונות בנק, זכויות בחברת ד', בחברת ד' ת', בחברת ד' מ', בחברת א' פ', בחברת ב', בחברת פ' א', בחברת ד' א', בחברת ד' ק', בחברת א' ק' ובכל חברות הבנות והקשורות בארץ ובעולם.
- כן צורף להסכם נספח ב' בו פורט רכוש התובעת נכון למועד חתימת ההסכם, כדלקמן: דירה ב---, שני חשבונות בנק, תכולת בית המגורים למעט מערכת תופים, גיטרה חשמלית, גיטרה אקוסטית ופסנתר.
5. ביום 14.5.2011 נולדו לצדדים בנות משותפות, תאומות (להלן: **הקטינות**).
- לאורך השנים התגוררו הצדדים, הקטינות וילדיה של התובעת בבית המגורים.
6. יחסי הצדדים לא עלו יפה ובחודש אפריל 2018 הודיע הנתבע לתובעת כי הוא חפץ בפירוד.
- בחודש יולי 2018 עזבה התובעת את בית המגורים.
- התובעת מתגוררת כיום בדירה שכורה ב---, הנתבע מתגורר בבית המגורים והקטינות מחלקות את זמןן בין ההורים בצורה שווה.
7. ביום 16.10.2018 פתחה התובעת בהליך ישוב סכסוך אשר נסגר ביום 6.12.2018.
8. ביום 10.12.2018 שלחה ב"כ התובעת לב"כ הנתבע הודעה על ביטול הסכם הממון.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

9. ביום 17.12.2018 הגישה התובעת תביעה לביטול הסכם הממון וביום 31.12.2019 הגישה התובעת תביעת מזונות בה עתרה לחיוב הנתבע במזונותיה ובמזונות הקטינות.

10. ביום 20.3.2019 התקיים קדם משפט בתביעות. משהניסיון לסייע לצדדים לפתור את המחלוקות בהסכמה לא צלח, נקבע דיון הוכחות ונקצבו מועדים להגשת תצהירי עדות ראשית. כמו כן, נפסק כי על הנתבע לשלם לתובעת עבור מזונותיהן הזמניים של הקטינות ומדורן סך של 6,000 ₪ בחודש וכי ההורים ישאו בחלקים שווים בהוצאות חינוך ורפואה חריגות.

11. ביום 18.7.2019 הגישה התובעת תביעת משמורת. ביום 17.11.2019 הוגש תסקיר סעד בו הומלץ על משמורת משותפת להורים וחלוקת זמני שהות שווה ביניהם. בדיון מיום 18.11.2019 ניתן פסק דין על יסוד הסכמת הצדדים בו אומצו המלצות התסקיר, למעט לעניין ההסדרים בחופשת הקיץ.

12. הצדדים ועדיהם הגישו תצהירי עדות ראשית ונחקרו, הוגשו סיכומים, וכעת הגיעה השעה להכריע בתביעות. תחילה תידון התביעה לביטול הסכם הממון ולאחר מכן תביעת המזונות.

התביעה לביטול הסכם ממון

ב. טענות הצדדים בתביעה לביטול הסכם הממון:

13. תמצית טענות התובעת:

א. התובעת חתמה על הסכם הממון שלא מרצון חופשי, בהעדר גמירות דעת, תחת לחץ, עושק ותוך שהנתבע ניצל בחוסר תום לב את מצבה הנפשי הקשה והודיע לה כי אם תסרב לחתום על ההסכם יעזבה באופן מיידי. כל זאת כאשר התובעת לא היתה מיוצגת על ידי עו"ד מטעמה, והסכם הממון נוסח באופן חד צדדי על ידי עו"ד אשר ייצג רק את הנתבע.

ב. הנתבע הפר את הסכם הממון הפרה יסודית. למרות הוראות ההסכם, בפועל הנתבע לא פתח חשבון בנק על שם התובעת ולא הפקיד לחשבון כאמור את "הפיצוי השנתי" שנקבע בסעיף 5 להסכם. כמו כן, הנתבע כפה על התובעת לעזוב את בית המגורים לפני המועד שנקבע בהסכם.

ג. הסכם הממון בוטל בהתנהגות, שכן בפועל הנתבע לא פעל לפיו והציג מצג לפיו כל הרכוש שנצבר משותף למרות הוראות הסכם הממון.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

14. תמצית טענות הנתבע:

א. התביעה הוגשה בשיהוי ניכר, למעלה מעשר שנים לאחר שהסכם הממון אושר וקיבל תוקף של פסק דין.

ב. הנתבע לא כפה על התובעת לחתום על הסכם הממון, לא עשק אותה ולא פעל בחוסר תום לב. לא היה במצבה הנפשי של התובעת בעת החתימה על הסכם הממון ובעת אישורו כדי לפגוע ברצונה החופשי. הסכם הממון פשוט וברור. התובעת היא אישה ממולחת, היא הבינה היטב את משמעות הסכם הממון והסכימה להוראותיו. ההסכם נערך עבור הצדדים על ידי עו"ד אשר ייצג את שניהם. התובעת הייתה בקשר רציף עם עו"ד והוא אף פעל עבורה לאחר עריכת ההסכם בנושאים אישיים.

ג. הנתבע לא הפר את הסכם הממון. התובעת היא שנמנעה מפתיחת חשבון בנק לשם הפקדת הפיקדון השנתי. הנתבע חפץ להעביר לתובעת את הכספים על פי הסכם הממון אולם התובעת מסרבת לקבלם. ממילא לא נגרם לתובעת נזק מכך שהכספים לא הופקדו במהלך החיים המשותפים, שכן על פי ההסכם היא זכאית לעשות שימוש בכספים רק לאחר "מאורע מפקיע". הנתבע לא דרש מהתובעת לעזוב את בית המגורים לפני המועד שנקבע בהסכם הממון, אלא התובעת הודיעה לנתבע במפתיע שהיא עוזבת את הבית.

ד. הסכם הממון לא שונה בהתנהגות. בהסכם נקבע כי כל שינוי בו ייעשה בכתב ויחתם על ידי שני הצדדים ומכאן שלא ניתן לשנותו או לבטלו בהתנהגות. כמו כן בפועל נהגו הצדדים בהפרדה רכושית מוחלטת בהתאם להסכם הממון.

ג. דיון בתביעה לביטול הסכם הממון:

ג.1. ביטול הסכם ממון – הדין החל:

15. פסק דין המאשר הסכם מורכב משני חלקים: החלק ההסכמי – ההסכם בין הצדדים, והחלק השיפוטי – החלטת בית המשפט אשר נתן להסכם תוקף של פסק דין (ע"א 3960/05 עו"ד נפתלי נשר נ' שיבלי ראיץ בן פאיז (26.12.05)). כאשר צד להסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין עותר לביטולו מטעמים הקשורים לפן "ההסכמי", כגון טעות, הטעיה, והפרה, באפשרותו להגיש תביעה לביטול ההסכם בגין עילות אלה. לעומת זאת, כאשר צד להסכם אשר קיבל תוקף של פסק דין מבקש לבטלו מטעמים הקשורים להיבט "השיפוטי", כגון כאשר נפל פגם בהליך אישור ההסכם, עליו לנקוט בהליך של ערעור (ע"א 4/80 מונק נ' מונק, פ"ד לו(3) 421).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

16. הסכם ממון בין בני זוג, כהגדרתו בחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 (להלן: **חוק יחסי ממון**), מותנה באישור בית המשפט לצורך כניסתו לתוקף. בכך מתקיים בהסכם ממון גם הפן ההסכמי וגם הפן השיפוטי. על חשיבותו של הסכם הממון ועל המשקל הרב שיש לתת לו, ניתן ללמוד ממנגנון אישורו אשר נקבע בחוק יחסי ממון. נקבע, כי **"האישור לא יינתן אלא לאחר שנוכח בית המשפט או בית הדין, שבני הזוג עשו את ההסכם או את השינוי בהסכמה חפשית ובהבינם את משמעותו ואת תוצאותיו"** (סעיף 2(ב) לחוק יחסי ממון). הינה כי כן, במסגרת הליך אישור הסכם הממון, על בית המשפט לבחון את גמירות דעת הצדדים ועליו לוודא כי הוראות ההסכם מובנות לצדדים והן משקפות את רצונותיהם. בכך נבדל הסכם ממון מהסכם "רגיל" בין צדדים אשר רשאים להתקשר בו מבלי שתוקף ההסכם יהיה מותנה בכך שגורם שלישי יוודא שההסכם נעשה בהסכמה חופשית ותוך הבנה.

17. המקרים שבהם ניתן לבטל הסכם ממון אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין, הם נדירים. כפועל יוצא מהליך אישור ההסכם על ידי בית המשפט, מטרתו ומהותו, והואיל ועובר לאישור הסכם הממון נוכח בית המשפט כי בני הזוג עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעות ההסכם ואת תוצאותיו, קשה מאוד לקבל טענת צד להסכם, לאחר מעשה, כי הוראת ההסכם אינן משקפות את רצונו החופשי או אינן מובנות לו, בניגוד להצהרתו בהליך אישור ההסכם (רע"א 359/85 **קוד נ' קוד**, פ"ד לט(3) 421 (1985), עמ"ש (ת"א) 39289-12-17 **פלונית נ' פלוני** (22.11.2018)).

18. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהטענה כי ההסכם נכרת תוך פגמים ברצון, נטענת במסגרת הפירוד בין הצדדים. מילים אחרות: מקום בו בן זוג חתם על הסכם ממון והצהיר בפני בית המשפט כי הסכם זה משקף את רצונו החופשי, קשה מאוד לקבל את טענתו כי ההסכם אינו משקף את רצונו החופשי, כשזו מועלית במסגרת הליכי הפירוד, תקופה ארוכה לאחר שההסכם נחתם, אושר וקיבל תוקף של פסק דין, לאחר תום חייהם המשותפים של בני הזוג אשר התבססו על קיומו של הסכם הממון וכאשר קם הצורך לפעול בעניין הפירוד בהתאם להסכם הממון. יש לתת משקל לציפיות הצדדים להסכם כי ההסכם יקום, לאינטרס ההסתמכות של הצדדים ולכך שהצדדים קשרו גורלם המשותף על יסוד ההסכם. כן יש לתת את הדעת לאינטרס הציבורי בשמירה על יציבות ולכך שעמידה על קיום חוזים פועלת להגשמת אינטרס זה. בהתאם לכך נקבע בפסיקה שצד המבקש לבטל הסכם ממון שאושר וקיבל תוקף של פסק דין בשל פגם בכריתתו, נדרש לעמוד בנטל ראיה גבוה במיוחד (ע"א 2495/99 **הדס בן לולו נ' אטראש**, פ"ד נא(1) 577; רע"א 4976/00 **בית הפסנתר נ' מור** (29.4.2001)).

19. במקרה שלפניי, התובעת אינה מעלה טענות נגד הליך אישור ההסכם או נגד הפן השיפוטי שבו, אלא טענותיה הן כי ההסכם נחתם תוך פגמים ברצון, כי הנתבע הפר את הוראות ההסכם וכי ההסכם שונה בהתנהגות. להלן תיבחן כל אחת מטענות אלה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

ג.2. טענת התובעת כי הסכם הממון נחתם מחמת פגמים שנפלו ברצונה החופשי ותוך שהנתבע פעל בחוסר תום לב:

20. כאמור, התובעת טענה כי ההסכם נחתם מחמת עושק, בהעדר גמירות דעת מצדה, עת לא הייתה מיוצגת על ידי עו"ד ותוך שהנתבע פעל בחוסר תום לב.

21. על מנת להביא לביטול הסכם מחמת עושק, יש לעמוד בתנאי סעיף 18 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: **חוק החוזים**), המורה כי: **"מי שהתקשר בחוזה עקב ניצול שניצל הצד השני או אחר מטעמו את מצוקת המתקשר, חולשתו השכלית או הגופנית או חוסר נסיונו, ותנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל, רשאי לבטל את החוזה"**.
על פי הוראה זו, על הטוען לעושק מוטל להוכיח שלושה יסודות מצטברים: קיומה של מצוקה מצד העשוק; ניצול המצוקה על ידי העושק; ותנאי חוזה גרועים. כמו כן יש להצביע על קשר סיבתי בין המצוקה והניצול לבין ההתקשרות בחוזה (ע"א 6235/15 **חלאק נ' כריים** (15.2.2017); ע"א 7850/17 **פלוני נ' בנק מזרחי טפחות בע"מ** (18.11.2019)). שלושת יסודות עילת העושק הם מצטברים ושלושים. מצטברים – משום שדי כי אחד מהם לא יתקיים כדי שלא תשתכלל עילת העושק. שלושים – מאחר שקיימים ביניהם יחס גומלין, ואם אחד היסודות יתקיים באופן מובהק, אפשר כי יסוד אחר יהיה מובהק פחות (רע"א 617/08 **מלון עדן נהריה בע"מ נ' יוסף קסל** (21.9.2014); ה"פ (ב"ש) 61343-07-17 **נתנאל שוסטר נ' יוסף פדלון** (19.9.2019)).

22. אשר למצוקת העשוק, בהתאם ללשון חוק החוזים מדובר בחולשה שכלית או גופנית או חוסר ניסיון. על פי ההלכה הפסוקה, אלה צריכים להיות כבדי משקל, ועל בית המשפט להשתכנע, שהסיטו את שיקול דעתו של העשוק סטייה של ממש מנתיבו הנכון (ע"א 403/80 **חי סאסי נ' נעימה קיקאון**, לו(1) 762, 765). יש לבחון את מצבו של העשוק במועד ההתקשרות, הוא המועד הרלבנטי (גבריאלה שלו ואפי צמח **דיני חוזים** (מהדורה רביעית) 2019 עמ' 436, להלן: **דיני חוזים**).

23. לטענת התובעת, מצבה הנפשי ומצוקתה הם שהובילו אותה לחתום על הסכם הממון. לטענתה, היא סובלת מהפרעה דיסטמית מתמשכת שאובחנה עוד כשהייתה בת 30 ומאז היא מטופלת בתרופות נוגדות דכאון. לטענתה, הנתבע היה מודע למצבה הנפשי והפעיל עליה לחצים כבדים במישור הנפשי.

24. התובעת לא הוכיחה כי בעת החתימה על הסכם הממון קרי ביום 21.5.2008 או בעת אישורו קרי ביום 24.12.2008, היתה במצוקה אשר היה בה כדי להסית את שיקול דעתה. התובעת לא הוכיחה כי במועדים אלה מצבה הנפשי מנע ממנה להבין את משמעות ההסכם או להביע רצון חופשי.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

25. לכתב התביעה צרפה התובעת אבחונים מחודשים נובמבר 2003, פברואר ומרץ 2004 לפיהם היא סבלה מהפרעה דיסטמית והופנתה לטיפול פסיכולוגי. כן צרפה התובעת פירוט של מרשמי התרופות אשר הונפקו עבורה לאורך השנים. בית המשפט אינו מומחה לעניינים שברפואה או בפסיכולוגיה, והדרך להוכיח עניינים אלה, לרבות משמעותה של הפרעה דיסטמית, היא באמצעות מומחים. אף על פי כן, לא ביקשה התובעת כי ימונה מומחה אשר יבחן את מצבה הנפשי בעת החתימה על ההסכם ובעת אישורו וייתן חוות דעת בשאלה האם היה במצבה הרפואי-נפשי במועדים אלה כדי להשפיע על שיקול דעתה ועל רצונה החופשי.

26. יתרה מכך, המסמכים הרפואיים אותם צרפה התובעת אינם מתייחסים למועד החתימה על הסכם הממון או למועד אישורו – שניהם בשנת 2008, אלא, כאמור, לשנים 2003 ו-2004.

27. לא זו אף זו, ביום 31.12.2004 אושר הסכם גירושין עליו חתמו התובעת ובעלה הראשון. על פי המסמכים אשר צורפו לכתב התביעה, כאמור, באותה שנה סבלה התובעת מהפרעה דיסטמית והופנתה לטיפול פסיכולוגי. אף על פי כן, התובעת לא טענה כי היה במצבה הנפשי כדי למנוע ממנה להתקשר בהסכם הגירושין או כדי לפגום בשיקול דעתה או ברצונה החופשי (ר' פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019 עמ' 11 ש' 8-11 ועמ' 12 ש' 18-19, מוצג נ/1). בחקירתה הנגדית גילתה התובעת בקיאות רבה בתוכן הסכם הגירושין, בהגיון שבהוראותיו ובטעמים שהביאו אותה לחתום עליו (ר' למשל תשובתה בעניין הטעם בשלו הועברו לשמה הזכויות בנכס מקרקעין במסגרת הסכם הגירושין עמ' 10 ש' 16-22).

28. יתר על כן, על פי עדויות התובעת, אחיה ואחותה, את המשא ומתן לקראת החתימה על הסכם הגירושין ניהלה התובעת בכוחות עצמה, באמצעות בא כוחה דאז ומבלי שיהיה צורך בסיוע מי מבני משפחתה (ר' עדות אחת התובעת, פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019 עמ' 3 ש' 20-34; עדות אחות התובעת, עמ' 9 ש' 6-9). איני מקבלת את גרסת אחיה של התובעת, כי הטעם לכך שלא היה צורך במעורבותו בהליכי הגירושין הראשונים של התובעת, הוא שדובר בעניינים פעוטי ערך. בכל הכבוד, מנישואיה הראשונים נולדו לתובעת 3 ילדים אשר היו קטינים אותה עת ובמהלך הנישואין נצברו לתובעת ולבעלה הראשון זכויות לרבות בנכס מקרקעין. בכך שלשיתת התובעת, מצבה הנפשי אותה עת לא פגע ביכולתה להתקשר בהסכם הגירושין ולנהל את המשא ומתן באמצעות בא כוחה ללא סיוע או תמיכה נוספים, יש כדי לתמוך במסקנה כי בעת החתימה על הסכם הממון ואישורו על ידי בית המשפט מצבה הנפשי של התובעת לא פגם בשיקול דעתה וברצונה החופשי.

29. במסגרת חקירתו הנגדית של הנתבע, הגישה ב"כ התובעת שני רישומי ביקור מיום 26.11.2015 ומיום 10.9.2017, אצל פסיכיאטר (סומן ת/1). מדובר בביקורי רופא שנערכו כ-7 שנים לאחר מועד חתימת הסכם הממון ואישורו, ואין די במסמכים אלה כדי ללמד על מצבה הנפשי של

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

התובעת בעת החתימה על הסכם הממון ובעת אישורו. אמנם, בסיכום הביקור מיום 26.11.2015 צוין כי התובעת "מוכרת כסובלת מתסמונת דיסטימית במשך כ 20 שנה". אולם, אין בכך כדי ללמד על משמעות מצבה הנפשי של התובעת במועדים הרלבנטיים אשר כאמור לא הוכחה. זאת ועוד, בסיכום הביקור מיום 10.9.2017 נכתב כי לא נמצאה עדות למחשבות שווא מכל סוג שהוא, וכי השיפוט, בוחן המציאות והתובנה שמורים. בכך יש דווקא כדי להחליש את טענת התובעת בעניין מצבה הנפשי ומשמעותו.

בבחינת מעבר לדרוש, יוער כי אף לדרך הגשת המסמכים ולעיתוי הגשתם במהלך חקירתו הנגדית של הנתבע, יש משמעות. המסמכים לא הוגשו באמצעות הרופא שערך אותם ולא ניתן היה לחקור אותו על נסיבות עריכתם ועל משמעות הכתוב בהם. המסמכים לא צורפו לכתחילה לכתב התביעה או אף לתצהיר עדותה הראשית של התובעת ובכך נפגעה זכותו של הנתבע להתייחס אל תכנם. יתר על כן, מדובר אך בחלק מתיקה הרפואי של התובעת ובמסמכים אותם בחרה התובעת להגיש לתיק בית המשפט מתוך כלל המסמכים הרפואיים הקיימים. העובדה שבמסמכים אותם בחרה התובעת להגיש אין התייחסות מפורשת למצבה הנפשי בעת החתימה על הסכם הממון ובעת אישורו, תומכת במסקנה כי לא קיימים מסמכים רפואיים התומכים בטענת התובעת לעניין מצבה הנפשי במועדים הרלבנטיים.

30. זאת ועוד, אין מחלוקת כי בתקופה שסביב פרידת הצדדים, בשנים 2017-2018, חלה התדרדרות במצבה הנפשי של התובעת והיא הייתה במשבר נפשי קשה. אף על פי כן עלה בידי התובעת לנהל משא ומתן עם הנתבע באמצעות בא כוחה ולאחר מכן ומשלא עלה בידי הצדדים להגיע להסכמות, אף להגיש תביעות ולנהל הליכים משפטיים. במהלך חקירתה הנגדית לא התרשמתי כי התובעת אינה מסוגלת לדאוג לענייניה. נהפוך הוא, התרשמתי כי התובעת יודעת היטב מה מטרותיה ופועלת על מנת להשיגה.

31. לטענת התובעת, עת נחתם הסכם הממון ועת הסכם הממון אושר על ידי בית המשפט, היא היתה "אישה מוכה" אשר עברה "חינוך" ובנסיבות אלה נשלל רצונה החופשי ונפגם שיקול דעתה. ר' בעניין זה דברי התובעת בחקירתה הנגדית: "אסביר, במהלך הרבה מאוד שנים, גם בתקופה הזו שהייתי כבר אישה שעברה התעללות נפשית מאוד משמעותית לא היה לי בכלל דעה...". (פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019, עמ' 15 ש' 23-24). כן ר' דברי התובעת בהמשך עדותה: "ב 2008 כבר הייתי במצב שלא היתה לי בחירה אם אני מאמינה או לא מאמינה בקשר עם ד'. הייתי במצב שלא האמנתי בעצמי כי עברתי חינוך שבו בעצם דעתי היתה דעתו, מה שהוא אמר זה מה שהיה מה שהוא דרש זה מה שקרה..." (שם, עמ' 16 ש' 15-17). עוד ר' דברי התובעת בהמשך: "... אני בטוחה שאתה מבין מה זה אישה מוכה. אישה מוכה עולמה נחלק לשניים, העולם בבית והעולם בחוץ. העולם בחוץ, ד' נשא אותי על כפיים בחוץ. ביזנס מלונות וכל מה שאישה יכולה לחלום עליו מבחינה כלכלית אבל בתוך הבית הייתי בכלוב, אמנם כלוב של זהב אבל הייתי בכלוב. ולשאלתך איך ארגנתי מסיבה ואיך עבדתי וכל הדברים שאתה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

מתאר חתמתי חזרתי אין לכך כל קשר אתה צריך להבין, זאת בדיוק תסמונת האישה המוכה בחוץ... (עמ' 16 ש' 24-29).

לטעמי, לא היה מקום לשימוש שעשתה התובעת במונח "אישה מוכה" אשר כלל אינו מתאים לענייננו. המונח "אישה מוכה" לקוח מעולם המושגים של אלימות במשפחה ויש להקפיד לעשות בו שימוש רק במקרים שבהם קיימת אלימות מסוג כלשהו, שמא יגרום הדבר חלילה לזילות ולפגיעה בחשיבות שיש ליחס למקרים בהם אכן ננקטת אלימות בתוך המשפחה ולטיפול בהם.

32. בעניין אופי יחסיהם בעת החתימה על ההסכם, בעת אישורו ולאורך נישואיהם הציגו הצדדים גרסאות הפוכות. כך, התובעת טענה בתצהיר עדותה הראשית, כי הנתבע התנהל כלפיה בכוחניות ובשתלטנות על מנת להשליט את תכתיביו, וכי כאשר ניסתה להתנגד לדרישותיו הוא נהג להענישה בשתיקות וביחס מנוכר, הסתגר בחדרו וסרב לשוחח עמה משך ימים (סעיף 12). לטענתה, הנתבע הכתיב את כל אורחות הבית. להמחשת טענה זו, טענה התובעת כי הנתבע אסר על ילדיה לשבת על מיטת הצדדים, דרש ממנה להעביר תחנה ברדיו עת שודר שיר של "זמר מוכר" עמו היה לה קשר לפני שנים, אסר עליה ללבוש בגדים אשר היו חשופים מידי לטעמו, דרש ממנה לנזוף באחיה כי אימץ כלבה מהזן שהצדדים אימצו, אסר עליה לשתף אחרים בפרטי נותני שירות שמא ישתמשו גם הם בשירותיהם, קבע באיזו תכנית יצפו בטלוויזיה, ניתק את הקשר בינה לבין חברה שלא נשאה חן בעיניו, גרס לה להתרחק מאחיה ודרש ממנה לדווח לו על כל מה שנאמר בינה לבין חברותיה ואף בינה לבין הפסיכולוגית שטיפלה בה (סעיפים 15-16).

הנתבע הכחיש מכל וכל טענות אלה, וטען כי תיאוריה של התובעת את מערכת היחסים "מופרכים". לטענתו, לא נקט באלימות פיזית, מילולית או רגשית. לטענתו, לאורך השנים הוא היה מסור לתובעת ולבני המשפחה, התייחס אל התובעת בכבוד ובנעימות, קיבל והכיל את רוב גחמותיה ודרישותיה, ועשה הכל כדי לרצות את התובעת גם במחיר ויתור על רצונותיו ועל טובתו (סעיף 14 לתצהיר עדותו הראשית). לטענתו, לאורך השנים תמך בתובעת ועודד אותה לעסוק בשלל תחביבים, הביע אמון בכישרונותיה, מימן לה ציוד ושיעורים לשם פיתוח כישרוניה ועוד (סעיף 15 לתצהיר עדותו הראשית). לטענת הנתבע, התובעת היא שנהגה בכוחניות ובשתלטנות בבית, הפעילה טקטיקות של "פאסיב-אגרסיב" כמו "טיפול שתיקה" והתפרצויות בכי מגמתיות, העבירה תחושה של חוסר שביעות רצון תמידית, התקפי זעם וכו' (סעיף 20 לתצהיר עדותו הראשית).

33. טענת אחות התובעת בתצהירה כי הנתבע התנהג באופן שהביא להצרת צעדיה של התובעת וכי "כל פעם שבאנו לבקר בביתם, הרגשתי שאני צריכה 'ללכת על קליפות ביצים' כדי לא להרגיז את ד'" (סעיף 8 לתצהיר עדותה הראשית), נסתרה בחקירתה הנגדית. ר' בעניין זה עדות אחות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

התובעת כי נהגה לישון בבית הצדדים בצהריים באופן קבוע משך תקופה (עמ' 9 ש' 28-32). עדות זו סותרת אף את עדות אחיה של התובעת בתצהיר עדותו הראשית, כי הקשר בין התובעת לאחיה ואחותה נעשה רשמי ומינימלי בלבד (סעיף 16 לתצהיר) וכי הובהר להם כי אין עוד אפשרות לביקורים ספונטניים בביתם של הצדדים והביקורים ההדדיים הלכו והתמעטו (סעיף 17 לתצהיר). עדויות אחיה ואחותה של התובעת באשר לקשר בין הצדדים נמצאו בעיני לא אמינות ואין בהן כדי להוכיח שנשלל רצונה החופשי של התובעת או נפגם שיקול דעתה.

34. זאת ועוד, אף לטענת התובעת, לאורך השנים דאג הנתבע לכך שהצדדים יחיו ברמת חיים של "האלפיון העליון", מימן את כל צרכי התובעת וילדיה ואף העביר לכל אחד מילדיה מנישואיה הראשונים כספים באופן קבוע באמצעות הוראת קבע בסך של אלפי שקלים (סעיף 38 לתביעת המזונות). כמו כן, אין מחלוקת כי הנתבע מימן את פרעון יתרת ההלוואה המובטחת במשכנתה אשר רבצה על דירת התובעת שהועברה לידיה במסגרת גירושיה מבעלה הראשון. בכך יש כדי להחליש את טענות התובעת בעניין האופן בו נהג בה הנתבע.

35. עוד לעניין מצבה הנפשי של התובעת, יש לציין כי לפי הראיות שהובאו, התובעת תפקדה באופן עצמאי, עבדה, ניהלה את רכושה ואף סייעה בניהול רכושו של הנתבע (פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019, עמ' 19 ש' 19-22), ניהלה חיי שגרה וכו'.

36. יסוד הכרחי בעילת העושק הוא ניצול של הצד השני את מצבו של המתקשר הנעשק. כאמור, לא עלה בידי התובעת להוכיח קיומה של מצוקה בעת החתימה על הסכם הממון או בעת אישורו. ממילא, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי – בעת החתימה על הסכם הממון ואישורו – היה הנתבע מודע לקיומה של מצוקה כאמור וניצל זאת. אמנם הנתבע העיד כי במהלך החיים המשותפים הוא ידע שהתובעת מטופלת על ידי פסיכולוג ונוטלת טיפול תרופתי (פרוטוקול הדיון מיום 19.9.2019, עמ' 18 ש' 13-15). עם זאת, אין בכך כדי להוביל למסקנה שהתובעת הייתה במצוקה בעת החתימה על הסכם הממון ובעת אישורו, כנדרש כדי לעמוד בתנאי עילת עושק. ממילא אין בכך כדי להוביל למסקנה כי הנתבע ידע על מצוקה כאמור במועדים הרלבנטיים וניצל זאת.

37. איני מוצאת ממש בטענת התובעת בסיכומיה כי נתגלו סתירות בעדות הנתבע בעניין ידיעתו אודות מצבה הנפשי. תשובותיו השונות של הנתבע התייחסו לתקופות שונות לאורך השנים. כך, הנתבע העיד כי בראשית החיים המשותפים לא ידע שהתובעת סובלת מדיכאון, אולם במהלך מערכת היחסים וככל שמערכת היחסים התפתחה ידע שהתובעת "משתמשת בטיפול תרופתי נפוץ ובפסיכולוג" (פרוטוקול הדיון מיום 19.9.2019, עמ' 18 ש' 22-23). לפי עדותו, אותה עת לא ידע שהתובעת טופלה על ידי פסיכיאטרית (עמ' 21 ש' 14-18). בהמשך העיד הנתבע כי בתקופה מאוחרת יותר, בשנת 2017, עת חוותה התובעת משבר נפשי קשה, ידע כי היא מטופלת על ידי פסיכיאטר וידע על תוכן הטיפול שניתן לה (עמ' 22 ש' 1-14).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

38. אשר לטענת התובעת כי הנתבע איים עליה שאם לא תחתום על הסכם הממון ייפרד ממנה –
ראשית, הנתבע הכחיש את הדברים ולא עלה בידי התובעת להוכיח את טענתה.
שנית, אף מקום בו אחד מבני הזוג מתנה את הנישואין בחתימה על הסכם ממון, אין בכך כדי
להביא למסקנה כי ההסכם נחתם שלא מרצון חופשי. שהרי, מטרת הסכם הממון להסדיר את
יחסייהם הרכשיים של בני הזוג ובהחלט יתכן מצב בו בן זוג יתנה את רצונו למסד את הקשר
הזוגי בהסדרת היחסים הרכשיים באופן מסוים. ככל שלא היה מפגש רצונות בעניין זה, היתה
אפשרות שלא לחתום על ההסכם ולא להינשא.
שלישית, על פי עדות התובעת, הנתבע הוא זה שחפץ להינשא ואילו לה הדבר כלל לא היה חשוב
(פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019 עמ' 13 ש' 34-35). נוכח זאת לא סביר שהתובעת נאלצה
לחתום על הסכם הממון על מנת להגשים את רצונה להינשא לנתבע.
רביעית, יש לזכור, כי תחילה נישאו הצדדים בטקס רפורמי בישראל ובמעמד זה ערכו מסיבה,
לאחר מכן חתמו על הסכם הממון, לאחר מכן נישאו בנישואין אזרחיים בחו"ל ולאחר מכן
אושר הסכם הממון בבית המשפט. נוכח סדר הדברים, והואיל ומשנישאו הצדדים בנישואין
המוכרים במדינת ישראל, אישור ההסכם היה תנאי לתוקפו, הרי אילו התנגדה התובעת לתוכן
ההסכם הממון, דומה שהיה באפשרותה לסרב לאישורו. בכך היתה לתובעת הזדמנות נוספת, כ-
6 חודשים לאחר חתימת ההסכם, להתנגד לכך שיחסייהם הרכשיים של הצדדים יוסדרו
בהסכם הממון. התובעת העידה בעניין זה, כי עת פנה אליה הנתבע לאחר שנישאו וביקש כי יפנו
לאשר את ההסכם בבית המשפט, לא התנגדה לאישור ההסכם (שם, בעמ' 15 ש' 17-19).
התובעת לא נתנה מענה מניח את הדעת עת נשאלה בחקירה נגדית מדוע לא אמרה לנתבע שאינה
רוצה להתחתן אם הוא רוצה הסכם ממון. תשובותיה לא תאמו את סדר האירועים בפועל
ונמצאו לא אמינות. כך, התובעת השיבה כי: **"כבר יש תאריך, מוזמנים ... לי כמו שהוא ציין
היו שלושה ילדים שכבר חיו עם הבן אדם הזה חמש שנים"** (עמ' 17 ש' 23-25). זאת אף שאותה
עת הצדדים עדיין לא התגוררו יחד 5 שנים. התובעת המשיכה והעידה כי: **"... מדובר בתקופה
שכבר היה בה תאריך למסיבת חתונה, מוזמנים, תכנון מפיק כל מה שסביב לזה ומישהו
מצפה שאני אעשה משהו נגד ד' שהוא אומר לי אם לא תחתמי אני עוזב אותך מייד"** (ש'
29-31). אולם, בפועל, ההסכם נחתם לאחר מסיבת החתונה. מכאן שלא יתכן שהטעם לכך
שהתובעת חתמה על הסכם הממון הוא חששה כי הנתבע יבטל את החתונה לאחר שיש
"מוזמנים, תכנון מפיק ..." כדבריה. לא זו אף זו, ודאי שאין בטעם זה כדי להסביר את הסכמת
התובעת לאשר את הסכם הממון בבית המשפט, לאחר הנישואין בחו"ל ללא נוכחות מוזמנים.

39. אשר לטענת התובעת כי לא היתה מיוצגת בעת עריכת ההסכם ואישורו על ידי עו"ד מטעמה –
אין חולק שהסכם הממון נערך על ידי עו"ד ז' נ', אשר עבד אותה עת בחברה שהיתה בבעלות
הנתבע ואחיה של התובעת ובה אף עבדה התובעת. אין חולק גם ששני הצדדים הכירו את עו"ד
נ' מראש לפני שטיפל בהסכם הממון. עיון בפרוטוקול אישור ההסכם מעלה כי לדיון התייצבו
הצדדים עצמם ועו"ד נ' וכי בתחילת הדיון אמר עו"ד נ' בנוכחות הצדדים כך: **"אני מייצג את"**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

שני הצדדים בהסכם ואף ערכתי עבורם את ההסכם" (נספח 1 לכתב התביעה). התובעת לא ביקשה לזמן את עו"ד נ' לעדות כדי להוכיח את טענתה שהיא לא הייתה מיוצגת על ידו, בניגוד להצהרתו לפרוטוקול. חזקה על בעל דין שלא ימנע מבית המשפט ראייה שהיא לטובתו ואם נמנע מהבאת ראייה רלבנטית שהיא בהישג ידו ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק שאילו הובאה הראייה היתה פועלת נגדו (ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ (14.11.1990)). בהתאם, מכך שהתובעת לא ביקשה לזמן את עו"ד נ' לעדות, ניתן להסיק שאילו היה מעיד היתה עדותו פועלת נגדה. בכך יש כדי טעם לדחיית טענת התובעת שעו"ד נ' לא ייצג גם אותה ולא ערך גם עבורה את הסכם הממון.

40. יתרה מכך, עת נשאלה התובעת בחקירתה הנגדית האם עו"ד נ' שיקר כשאמר בדיון אישור ההסכם שהוא מייצג את שני הצדדים, השיבה: "ממש לא. זה לא מה שאמרתי. גם אם היו שואלים אותי אז אם עו"ד נ' העו"ד שלי הייתי אומרת כן ...". (פרוטוקול הדיון מיום 19.12.2019, עמ' 18 ש' 30-33). הינה כי כן, עדות התובעת בעניין הייצוג המשפטי אינה עקבית ואינה אמינה. התובעת אף העידה כי לאחר שהנתבע אמר לה שהוא רוצה לעשות הסכם ממון, הלכו הצדדים יחד לעו"ד נ' (עמ' 14 ש' 2-3). כמו כן, בחקירתה הנגדית לא שללה התובעת את האפשרות שבמסגרת עריכת ההסכם שלחה מיילים לעו"ד נ' (שם, ש' 15-17).

41. מעבר לאמור, התובעת לא טענה וממילא לא הוכיחה, כי נמנעה ממנה האפשרות להתייעץ עם עורך דין נוסף מטעמה בלבד בעניין הסכם הממון לפני החתימה עליו ולפני אישורו. העובדה שבין מועד החתימה על הסכם הממון לבין אישורו חלפה תקופה של כחצי שנה, מחזקת את המסקנה כי היתה לתובעת הזדמנות לפנות לעו"ד נוסף מטעמה לו חפצה בכך.

42. אשר לתנאי ההסכם, יסוד זה דורש כי תנאי ההסכם יהיו גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל. המבחן ליישום יסוד זה הוא מבחן אובייקטיבי-חיצוני והוא מחייב בירור שתי שאלות משנה – מהו "המקובל" ומהי "מידה בלתי סבירה". המקובל הוא התנאים הנוהגים בפועל והמופיעים תדיר בסוג ההסכמים שאליהם משתייך ההסכם הנדון. מידה בלתי סבירה היא המידה שבה צריכים להיות תנאי ההסכם גרועים מן המקובל כדי לבסס את עילת העושה (דיני חוזים 441-442). הסכם ממון להבדיל מהסכמים "מסחריים-כלכליים" מושפע מהיחסים המשפחתיים. לא בנקל יקבע בית המשפט כי תנאי בהסכם ממון גרוע במידה בלתי סבירה מהמקובל, בעת שקשה לעיתים לקבוע מהו המקובל (עמ"ש (ת"א) 1015/08 פלוני נ' פלונית (26.5.2013)).

43. בעניין תנאי ההסכם טענה התובעת כי: "המדובר בהסכם ממון שנכרת בין בני זוג לאחר שחיו ביחד מספר שנים, במהלכן נצבר רכוש וכפי שפורט בהרחבה לעיל, משכך הרי שויתורה המוחלט והמקיף של התובעת על כל זכות שהיא אשר נצברה עד אותו מועד ושוויה מיליוני ₪

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

כמו גם כל זכות עתידית ברכוש שיצבר אינה סבירה וברי כי היא אינה עולה בקנה אחד עם הסכם הגון והוגן בין בני זוג" (סעיף 45 לסיכומי התובעת).

44. איני מקבלת טענה זו. אכן, בהסכם הממון התנו הצדדים על הסדר איזון משאבים הקבוע בחוק יחסי ממון וקבעו שהסדר זה לא יחול על יחסיהם הרכשיים. עם זאת, בני זוג רשאים על פי הדין לקבוע כי הזכויות והחובות שייצברו לטובת כל אחד מהם בתקופת הנישואין לא יאוזנו ביניהם ואין בהסכמה שכזו כדי להביא למסקנה שמדובר בתנאי הסכם גרועים במידה בלתי סבירה. מסקנה כאמור תהיה מרחיקת לכת ומנוגדת לדין המכיר בזכות להתנות על הסדר איזון משאבים.

יש לזכור כי לא מדובר בבני זוג אשר נישאו בגיל צעיר, כי התובעת היתה אותה עת גרושה ואם לשלושה ילדים וכי שני הצדדים צברו זכויות עובר לנישואין. עוד יש לזכור, כי בהסכם הממון נכללו גם הוראות לטובת התובעת, למשל זכותה לקבל בעת הפירוד סך של 100,000 ₪ לכל שנת נישואין בכפוף לגובה הכנסת הנתבע וזכותה כמעט בכל תכולת בית המגורים. כמו כן, ראוי לציין כי לא מדובר בהסכם חד צדדי שבו נקבע כי רק זכויותיו של אחד מהצדדים לא יובאו במסגרת איזון המשאבים.

45. מעבר לדרוש יצוין כי, בעת הנישואין היה הנתבע זה כבר בעל ממון רב וזאת כנלמד מנספח א' להסכם הממון. כך, הנתבע היה בעל זכויות ב-4 נכסי מקרקעין ובחברות רבות. התובעת לא הוכיחה שהונו של הנתבע נצבר במהלך תקופת הנישואין.

46. אשר לטענת התובעת כי בהסכם הממון ויתרה על זכויותיה ברכוש הנתבע אשר נצבר עד למועד הסכם הממון ואשר שוויו לטענתה מיליוני שקלים –

ראשית, התובעת לא הוכיחה כי לפני שנישאו חיו הצדדים כידועים בציבור ולא הוכיחה כי אותה עת היתה להם כוונת שיתוף בנכסים. יש לזכור כי ההכרה בבני זוג כידועים בציבור היא משמעותית ויש בה כדי להשליך על זכויותיהם וחובותיהם של בני זוג במגוון נושאים, הן במישור היחסים הפנימיים ביניהם והן במישור היחסים החיצוניים. לפיכך, על בית המשפט לנהוג בזהירות בטרם יוכרו בני זוג כידועים בציבור (עמ"ש (חיי) 418-12-05 ס.ג. נ' ג.ג. (8.3.2009)). בנוסף, נפסק כי מהעובדה בלבד שגבר ואישה חיים ביחד בנסיבות בהן ידועים הם בציבור כבני זוג נשואים אין עדיין להסיק שרכוש שנרכש על ידי כל אחד מהם בנפרד, רכוש משותף הוא (ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן, פ"ד לח(1) 443). עוד נפסק, כי הנטל הרובץ על ידוע בציבור הטוען לשיתוף בנכסי בן זוגו, הוא כבד יותר מהנטל הרובץ בנסיבות דומות על בן זוג נשוי, במיוחד כאשר אין מדובר בנכס משפחתי מובהק (ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, פ"ד נא(1) 337 (1997); ר' גם בג"ץ 4178/04 פלוני נ' בית הידן הרבני לערעורים (13.12.2006); וכן בע"מ 2478/14 פלונית נ' פלונית (20.8.2015)). התובעת לא עמדה בנטל זה. טענותיה בהקשר לכך נטענו בעלמא וללא פירוט עובדתי כנדרש וממילא לא הוכחו (ר' למשל סעיף 20 לתצהיר עדותה הראשית). אף אם התובעת לקחה חלק בשיפוץ בית המגורים, אין בעובדה זו, כשלעצמה, כדי

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

להביא למסקנה כי לשני הצדדים הייתה כוונה ליצור שיתוף בנכס זה. אשר לשאר נכסי הנתבע, לא הונחה אף תשתית לכאורית ממנה ניתן להסיק כוונת שיתוף. שנית, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי הנתבע צבר רכוש רב מאז החלו הצדדים להתגורר יחד. אין חולק כי חברת ד' אשר הייתה אותה עת בבעלות הנתבע ואחיה של התובעת הוקמה בשנת 2001, היינו כ-7 שנים לפני מועד נישואי הצדדים וכ-4 שנים לפני שהחלו להתגורר יחד. בהתאם לעדות אחיה של התובעת, כבר בשנת 2003 החלה החברה להיות רווחית, שכרה משרדים גדולים, הגיעה למחזורים של מיליוני שקלים בשנה, גייסה כח אדם משמעותי וכו' (פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019, עמ' 5 ש' 15-1) – כל זאת לפני המועד בו החלו הצדדים להתגורר יחד.

47. בכתב התביעה טענה התובעת, בנוסף לטענותיה שלעיל, כי הסכם הממון נחתם על ידה מחמת טעות והטעיה מצד הנתבע. התובעת לא חזרה על טענות אלה בסיכומיה ומכאן שהיא זנחה אותן ואין צורך להכריע בהן (ע"א 447/92 רוט נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפריישן, פ"ד מט(2) 102, 107-108; ע"א 8168/03 ארנון נ' חשמל זועבי בע"מ (8.11.2009)). למעלה מן הצורך יצוין כי לכתחילה נטענו טענות אלה באופן לקוני וסתמי, ובהעדר כל פירוט אשר יכול להביא למסקנה כי הסכם הממון נחתם על ידי התובעת מחמת טעות או מחמת הטעיה מצד הנתבע.

48. לסיכום פרק זה, לא עלה בידי התובעת להוכיח כי עת היא חתמה על הסכם הממון ועת אושר ההסכם על ידי בית המשפט נפגם שיקול דעתה או רצונה החופשי ולא עלה בידה להוכיח כי הנתבע פעל בחוסר תום לב על מנת להחתימה על הסכם הממון. מסקנה זו נובעת הן מבחינת כל טיעון וטיעון בנפרד מבין הטענות שהעלתה התובעת, והן מבחינת מכלול הנסיבות והזיקה בין הטענות השונות שהעלתה התובעת, תוך השקפה על נסיבות המקרה על כלל מרכיבים במבט רחב.

ג. טענת התובעת כי הנתבע הפר את הסכם הממון:

49. סעיף 7 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1973 (להלן: **חוק החוזים (תרופות)**), קובע כי צד לחוזה הנפגע מהפרתו, רשאי לבטלו באחד משני מצבים: כשההפרה היא יסודית, או כשההפרה אינה יסודית אך הנפגע נתן למפר ארכה לקיום החוזה והחוזה לא קיים בתוך זמן סביר לאחר מתן הארכה. סעיף 8 לחוק החוזים (תרופות) מסדיר את דרך ביטולו של חוזה כאשר צד הפר אותו. כאשר מדובר בהפרה יסודית, על הנפגע לתת הודעה על ביטול החוזה תוך זמן סביר לאחר שנודע לו על ההפרה. כאשר ההפרה אינה הפרה יסודית או כאשר ההפרה יסודית אך ניתנה ארכה לקיום החוזה, על הנפגע לתת הודעת ביטול תוך זמן סביר לאחר שחלפה הארכה. גם הפרה יסודית אינה מביאה לביטול החוזה מאליו, אלא מעמידה בפני הנפגע ברירה אם לבטל את החוזה או להמשיך בקיומו (ע"א 1407/92 י.ח. ייזום והשקעות בע"מ נ' סולל בונה בע"מ, פ"ד מז(3) 45, 51-52; ע"א 6907/16 אקרמן נ' כפיר קבלנות בניין בע"מ (20.12.2017)).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

50. המונח "הפרה יסודית" מוגדר בסעיף 6 לחוק החוזים תרופות וכך: "לעניין סימן זה, "הפרה יסודית" - הפרה שניתן להניח לגביה שאדם סביר לא היה מתקשר באותו חוזה אילו ראה מראש את ההפרה ותוצאותיה, או הפרה שהוסכם עליה בחוזה שתיחשב ליסודית; תניה גורפת בחוזה העושה הפרות להפרות יסודיות ללא הבחנה ביניהן, אין לה תוקף אלא אם היתה סבירה בעת כריתת החוזה". סעיף זה קובע כי מידת החומרה של ההפרה נבחנת על פי אמת מידה אובייקטיבית, בעיניו של נפגע פוטנציאלי סביר, כפי שהיה מעריך אותה במועד כריתת החוזה אילו ידע מראש כי תתרחש. זאת להבדיל מן האופן הסובייקטיבי אשר בו נתפסת אותה ההפרה בעיני הנפגע הספציפי לאחר שכבר התרחשה בפועל (רתק (ח"י) 19-12-43161 רחלי בן מוחה נ' ד"ר ענת פאפורה (24.12.2019)).

51. במקרה שלפניי, הצדדים לא הגדירו בהסכם הממון את ההפרות אשר ייחשבו כהפרות יסודיות. לטענת התובעת הנתבע הפר את ההסכם באופן יסודי בכך שלא פתח חשבון בנק על שמה ולא הפקיד את סכומי הפיקדון השנתי בניגוד לסעיף 5 להסכם הממון וכן בפינויה המוקדם מדירת המגורים בניגוד לסעיף 4.3 להסכם.

אי הפקדת כספי הפיקדון –

52. סעיף 5 להסכם הממון אשר כותרתו "הפיקדון" מורה כדלקמן:

5. הפיקדון

5.1. לא יאוחר מ- 30 ימים מיום חתימת הסכם זה יפתחו הצדדים חשבון בבנק מסחרי בישראל לבחירתה של ל' על שם ל' (בלבד) (להלן: "החשבון").

5.2. כל עוד לא התרחש מאורע מפקיע, כהגדרתו בסעיף 5.5 להלן, ד' מתחייב להפקיד לחשבון סכום של 100,000 ₪ בכל חודש מרץ של שנה קלנדרית, וזאת בגין השנה החולפות.

5.3. על אף האמור, במידה וההכנסות השנתיות של ד' ירדו במהלך שנה קלנדרית מסוימת ממיליון ₪ (ברוטו) לא יהא ד' מחויב בהפקדת סכום כלשהו על פי סעיף 5.2 בגין אותה שנה.

5.4. החשבון והפיקדון ינוהלו על ידי ל' באופן סביר, ובלבד שכל עוד לא התרחש מאורע מפקיע, כהגדרתו בסעיף 5.5 להלן, לא תהא ל' רשאית למשוך מהחשבון ו/או מהפיקדון כספים אלא בהסכמתו הכתובה של ד'."

53. אין מחלוקת כי למרות הוראות הסכם הממון, בפועל לא נפתח במהלך שנות הנישואין חשבון בנק ייעודי על שם התובעת והנתבע לא שילם את הפיקדון השנתי. הנתבע אינו חולק על זכות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

התובעת לקבל את הכספים בהתאם לסעיף 5 להסכם הממון, ולטענתו הוא חפץ לשלם לה את הסכום המגיע לה והיא מסרבת לקבלו. לתמיכה בטענה זו צרף הנתבע מכתב מיום 27.2.2019, נספח ג' לכתב ההגנה. אף בחקירתו הנגדית אמר הנתבע **"שלחנו מכתב לא קיבלנו תגובה, תני מספר חשבון מחר בבוקר עובר הכסף"** (פרוטוקול הדיון מיום 19.9.2019 עמ' 30 ש' 4). התובעת הודתה שאינה מוכנה לקבל כיום את סכום הפיקדון מהנתבע (פרוטוקול מיום 19.9.2019 עמ' 13 ש' 31-32).

54. הנתבע טען, כי לא הפקיד את סכומי הפיקדון לאורך הנישואין למרות הוראת סעיף 5 להסכם הממון, משום שהתובעת נמנעה מפתיחת חשבון בנק ייעודי על שמה לצורך כך. לטענתו, הוא פנה אליה בעניין זה, אולם היא התחמקה. הנתבע נחקר אודות כך בחקירתו הנגדית, והעיד כי: **"מעולם היא לא אמרה שאני אשלם ואמרתי לא. אני זוכר את הסיטואציה עמדנו מול הבנק קצת אחרי שהתחתנו, אמרתי לה בואי נפתח חשבון והיא התחמקה מזה"** (פרוטוקול הדיון מיום 19.9.2019, עמ' 29 ש' 31-33). הנתבע לא ידע להשיב עת נשאל מדוע לא הפקיד לאורך השנים את סכומי הפיקדון לחשבון הבנק אשר התנהל זה כבר על שם התובעת תחת פתיחת חשבון ייעודי. עם זאת יש לזכור כי על פי הסכם הממון הכספים היו אמורים להיות מופקדים לחשבון בנק ייעודי שייפתח על שם התובעת, על פי בחירתה, ויישמרו כפיקדון שייפתח רק בעת **"מאורע מפקיע"**. על פי לשון סעיף 5.1 להסכם הממון, היה על שני הצדדים לפעול לפתיחת חשבון הבנק והיה על התובעת לבחור את הבנק בו ייפתח החשבון. דומה כי לא היה באפשרות הנתבע לפעול בעניין זה ללא שיתוף פעולה מצד התובעת. כך או אף, אי פתיחת חשבון בנק בהתאם להוראות ההסכם הוא לכל הפחות גם מחדלה של התובעת. אף התובעת העידה בחקירתה הנגדית כי על פי הסכם הממון, היא היתה צריכה לפתוח חשבון על שמה (פרוטוקול מיום 12.9.2019 עמ' 21 ש' 14-17). על כן קשה לקבל את טענת התובעת כי מדובר בהפרה של הנתבע ולנסות להיבנות מכך.

55. מכל מקום, ההוראה כי הפיקדון יופקד מידי שנה לחשבון שעל שם התובעת היא אף המנגנון אשר נועד להבטיח את הזכות המהותית, היא זכותה של התובעת לקבל את הכספים בעת **"מאורע מפקיע"**. על תכלית סעיף 5 להסכם הממון ניתן ללמוד גם מסעיף 5.6 להסכם לפיו **"ל' מצהירה ומסכימה כי הפיקדון נעשה בעצה אחת עמה, על מנת להבטיח ל-ל' ולילדים רמת חיים נאותה לאחר קרות מאורע מפקיע"**. זכות התובעת לקבל לשימושה את הכספים בעת מאורע מפקיע לא נפגעה, וכאמור הנתבע אינו מתכחש לה ואף חפץ לשלם לתובעת את הכספים והיא מסרבת לקבלם.

56. התובעת לא טענה כי נגרם לה נזק כתוצאה מאי הפקדת סכומי הכסף לאורך שנות הנישואין. ממילא לפי הסכם הממון, לא היתה התובעת רשאית למשוך את הכספים שאמורים היו להצטבר בחשבון לפני הפירוד.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

57. כאמור, הוראת סעיף 5 להסכם הממון אינה מוגדרת כהוראה שהפרתה תחשב כהפרה יסודית. בנסיבות המופרטות לעיל, אין לראות בכך שהנתבע לא הפקיד כספים בחשבון לאורך השנים כהפרה יסודית של ההסכם.

58. מעבר לאמור, רק ביום 10.12.2018 שלחה התובעת לנתבע הודעת ביטול, וזאת אף שהנתבע לא הפקיד את כספי הפיקדון השנתיים משנת 2008. מכאן שהודעת הביטול נשלחה כ-10 שנים לאחר המועד בו לטענת התובעת הפר הנתבע את ההסכם, לטענתה הפרה יסודית. בכך שהתובעת לא שלחה לנתבע הודעת ביטול משך השנים יש כדי ללמד שאף היא לא ראתה באי-הפקדת הכספים במהלך השנים כהפרת ההסכם. מהתנהלות התובעת ניתן ללמוד כי היא הסכימה לכך שכספי הפיקדון להם תהיה זכאית לאחר "מאורע מפקיע" לא יופקדו מידי שנה.

59. זאת ועוד, הודעת הביטול לא ניתנה תוך זמן סביר לאחר שנודע לתובעת על ההפרה לשיטתה, וזאת בניגוד להוראת סעיף 8 לחוק החוזים (תרופות), כאמור. אמנם, מועד מסירת הודעת הביטול אינו קשיח ונפגע מהפרת חוזה אינו נדרש לבטל את החוזה למן הרגע שבו נודע לו כי עומדת לו זכות הביטול. עם זאת, אין הוא רשאי להשהות את החלטתו לעד. אמנם, אין משמעה של זניחת ברירת הביטול כי הנפגע איבד את זכות הביטול לעולמי עד, אלא יכול הוא "להחיות" את זכותו לביטול על ידי מתן ארכה למפר. אולם, אי מתן הודעת ביטול בתוך פרק זמן סביר ממועד ההפרה מקנה למפר חסינות מפני הפעלה מפתיעה של ברירת הביטול (ר' רע"א 7956/99 **שיכון ופיתוח לישראל בע"מ נ' עיריית מעלה אדומים** (8.8.2002); וכן ע"א 6907/16 הני"ל). התובעת אינה יכולה לישון על זכויותיה, להימנע מפנייה אל הנתבע משך השנים בעניין הפקדת הפיקדון השנתי ולהעלות טענה זו לראשונה בעיתוי הנוח לה, לאחר הפירוד, ומבלי לתת לנתבע ארכה לקיום החיוב. יש להדגיש, כי אין מחלוקת שהתובעת לא פנתה אל הנתבע לאורך שנות הנישואין ולא ביקשה כי יפקיד לחשבון המתנהל על שמה את כספי הפיקדון השנתי. למעשה, התובעת לא עשתה כל פעולה לשם קידום קיום ההסכם בעניין זה. לפיכך, קשה לקבל את רצונה של התובעת כעת להיבנות מהפרת ההסכמה על ידי הנתבע. הדברים נכונים ביתר שאת הואיל וכיום התובעת היא המונעת את קבלת הכספים אותם חפץ הנתבע להעביר לידיה ועדיין היא מנסה להיבנות מהטענה כי מדובר בהפרה מצד הנתבע. יש לזכור כי סעד האכיפה הוא ראשון במעלה וכי יש להעדיף קיום חוזה על פני ביטולו (ע"א 5131/10 **אזימוב נ' בנימיני** (7.3.2013)). כמו כן אף הפעלת ברירת הביטול כפופה לעיקרון תום הלב (ע"א 1368/02 **צמנטכל ב. קוטיק בע"מ נ' מדינת ישראל – משרד הבינוי והשיכון**, פ"ד לו(4) 793; בג"ץ 59/80 **שירותי תחבורה ציבוריים באר-שבע בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים**, פ"ד לה(1) 828; ע"א 6907/16 הני"ל).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

הפינוי המוקדם של בית המגורים –

60. אין מחלוקת בין הצדדים, כי בשים לב למועד בו הודיע הנתבע לתובעת על רצונו בסיום קשר הנישואין, על פי הסכם הממון הייתה התובעת רשאית להמשיך להתגורר בבית המגורים עד חודש אוגוסט 2019. עוד אין מחלוקת כי בפועל עזבה התובעת את בית המגורים בחודש יולי 2018, היינו כ-11 חודשים לפני המועד שנקבע בהסכם הממון. לטענת התובעת, הנתבע כפה עליה לעזוב את בית המגורים לפני מועד הפינוי שנקבע בהסכם הממון, ובכך הוא הפר את ההסכם הפרה יסודית המקנה לה זכות לבטל את ההסכם. בכתב התביעה טענה התובעת כי **"הנתבע דרש ממנה לעזוב את בית המגורים בתוך 45 יום ... כנגד עזיבה זו הבטיח הנתבע לתובעת כי יגיע עמה לסדר הגון שיבטיח את עתידה הכלכלי"** (סעיף 121 לכתב התביעה). בחקירתה הנגדית העידה התובעת כי המגשרת אמרה לה בפגישת הגישור שהנתבע דורש שתעזוב את הבית כמה שיותר מהר (פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019 עמ' 23 ש' 18-20). הנתבע הכחיש את הטענה שדרש מהתובעת לעזוב את בית המגורים, וטען כי התובעת היא שבחרה לעזוב את הבית באופן חד צדדי ובמפתיע, לדבריה על פי עצה שקיבלה מהמטפל שלה (סעיפים 64-65 לכתב ההגנה). בחקירתו הנגדית שב הנתבע והעיד כי התובעת היא שבחרה לעזוב את בית המגורים בטרם המועד שנקבע בהסכם הממון, וכי לא הבין את ההיגיון בהחלטה זו (פרוטוקול הדיון מיום 19.9.2019, עמ' 27).

61. מכל מקום, גם על פי גרסת התובעת, לכל היותר הנתבע ביקש שתעזוב את בית המגורים לפני המועד שנקבע בהסכם הממון, וזאת כחלק מהסדר כולל בין הצדדים. התובעת לא טענה שהנתבע עשה מעשה כלשהו אשר הביא לעזיבתה את בית המגורים או שלא הותיר בידה ברירה אלא לעזוב. על פי עדות התובעת, אותה עת, היא היתה מיוצגת על ידי עורך דין אשר אף נכח בפגישת הגישור בה לטענתה אמרה המגשרת שהנתבע דורש שהיא תעזוב את בית המגורים בהקדם (פרוטוקול מיום 12.9.2019, עמ' 23 ש' 17-20). מכאן שלו חפצה בכך, היה באפשרות התובעת לעמוד על זכותה לפי הסכם הממון ולהישאר להתגורר בבית המגורים עד למועד הפינוי שנקבע בו.

62. לתצהיר עדותה הראשית צרפה התובעת מסמך ממכון פולגרף לפיו היא נמצאה דוברת אמת עת הצהירה כדלקמן: **"לא סירבתי לבקשת ד' לפתוח חשבון בנק. ד' דרש ממני באפריל 2018 לעזוב את הבית המשותף ברחוב --- במהירות האפשרית ובאופן מידי"**. בין הצדדים מחלוקת בשאלה האם מדובר בראיה קבילה אם לאו. כך או כך, גם אם מדובר בראיה קבילה, לכל היותר יש להביאה בחשבון בין יתר הראיות ולא מדובר בראיה בלעדית אשר לפיה תוכרע התביעה. זאת ועוד, יש משמעות לכך שהתובעת פנתה לבדיקת פולגרף על דעת עצמה, ולא במסגרת הסכמה דיונית בין הצדדים. ההצהרה לגביה נבחן בבדיקה האם התובעת דוברת אמת נוסחה על ידי התובעת לבדה ולכך חשיבות רבה. כך, התובעת לא הצהירה בבדיקה שהנתבע לא פנה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

אליה בהצעה שייפתח חשבון בנק על שמה והיא התחמקה, כפי עדות הנתבע; אלא כי לא סרבה לבקשת הנתבע לפתוח חשבון בנק.

63. לאור כל המפורט לעיל, טענות התובעת כי יש לבטל את הסכם הממון נוכח הפרות מצד הנתבע – נדחות.

ג.4. טענת התובעת כי ההסכם בוטל בהתנהגות:

64. סעיף 23 לחוק החוזים קובע כי, חוזה יכול שיעשה בעל פה, בכתב או בכל צורה אחרת, זולת אם היתה צורה מסוימת תנאי לתקפו על פי חוק או הסכם בין הצדדים. במקרה שלפניי, קיימת הוראת חוק המתנה את תוקפו של שינוי הסכם הממון בקיומו של כתב, בחתימת שני הצדדים ובאישור בית המשפט או בית הדין הדתי (סעיף 2(א) לחוק יחסי ממון). בנוסף קיימת גם הוראה מפורשת בהסכם שבין הצדדים כי **"כל שינוי להסכם זה יעשה בכתב ויחתם על ידי שני הצדדים, שאם לא כך לא יהיה בר תוקף"** (סעיף 8.4 להסכם הממון).

65. אמנם, הפסיקה הכירה באפשרות של ביטול הסכם בשל זניחתו אף כאשר דובר בהסכם ממון אשר אושר על ידי בית המשפט, אולם זאת במקרים חריגים ובנסיבות מיוחדות. כך, בפסק הדין שניתן בבע"מ 2943/18 **פלונית נ' פלוני** (6.12.2018), אליו הפנתה התובעת בסיכומיה, דובר בהסכם ממון אשר קבע חיובים שלובים של הצדדים: האישה תמסור ייפוי כוח בלתי חוזר להעברת מחצית הזכויות בדירה הרשומה על שמה לשם הבעל; והבעל ישתתף כדי חלקו בתשלומי המשכנתא באמצעות חשבון בנק משותף שיפתחו הצדדים לשם כך אליו יעבירו את משכורותיהם, כספיהם וחשבוניותיהם וממנו ישולמו החזרי המשכנתא והוצאות ניהול משק הבית המשותף. בפועל, לא נפתח חשבון בנק משותף והבעל לא השתתף בתשלומי המשכנתא אשר המשיכו להיות משולמים על ידי האישה לבדה כל השנים מחשבונה האישי. בנסיבות מיוחדות אלה, נקבע כי הצדדים זנחו את ההסכם וכי אין לראות בבעל כבעל מחצית הזכויות בדירה הרשומה על שם האישה.

אף פסקי הדין אשר הכירו בהסכם שנחתם אך לא אושר, כהסכם ממון מחייב, למרות הוראת סעיף 2 לחוק יחסי ממון, דובר במקרים חריגים ובנסיבות מיוחדות, ומכוח עקרונות תום הלב, השתק ומניעות (ר' למשל בע"מ 7734/08 **פלוני נ' פלונית** (27.4.2010); בע"מ 9126/05 **פלונית נ' פלוני** (26.1.2006)).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

66. במקרה שלפניי, התובעת טענה כי הנתבע הציג לה מצג לפיו כל הרכוש הוא רכוש משותף על אף הסכם הממון וכי הסכם הממון נזנח בהתנהגות. טענה זו מבקשת התובעת לבסס על טענתה שהיא ניהלה את הכספים של הנתבע, ניהלה את נכסי המקרקעין שלו, ניהלה את השקעותיו הכספיות בבנק, החזיקה במלוא המידע באשר לנכסיו וכו' (סעיף 50 לסיכומי התובעת).

67. איני מקבלת טענה זו. כאמור, בהסכם הממון קיימת הוראה מפורשת כי הדרך היחידה לשינוי היא בכתב ובחתימת שני הצדדים. הצדדים שללו בצורה מפורשת בהסכם הממון אפשרות של שינוי בהתנהגות.

68. מעבר לאמור, אף אם כטענת התובעת, במהלך שנות הנישואין היא סייעה לנתבע בניהול ענייניו מול הגורמים השונים, לרבות בנקים ורשויות המס (הנתבע לא הכחיש כי הסתייע בתובעת בעניינים שונים - פרוטוקול מיום 19.9.2019 עמ' 26 ש' 23-24), בכך אין כדי להביא למסקנה שהצדדים בחרו לשנות את הסכם הממון או לבטלו. התובעת לא הוכיחה שבין הצדדים דובר במפורש על ביטול הסכם הממון. בחינת התנהלות הצדדים לאורך שנות הנישואין אף מלמדת על היפוכו של דבר. התובעת העידה שלצדדים חשבון בנק משותף אחד, וכי בשאר חשבונות הבנק של הנתבע היא לא נרשמה כבעלים וגם לא ניתן לה ייפוי כוח לפעול בהם אף שהיא ביצעה בהם פעולות שונות (פרוטוקול מיום 12.9.2019 עמ' 21 ש' 26-30). זאת ועוד, התובעת העידה כי מלוא הכנסותיה הן מעבודה והן משכר הדירה שהתקבל עבור דירה שבבעלותה, הופקדו לחשבון בנק הרשום על שמה בלבד, כי לנתבע לא היה כרטיס אשראי בחשבונותיה הפרטיים (עמ' 20 ש' 14-15 וש' 31-35) וכי היא לא עשתה שימוש בחשבונותיה למימון הוצאות משותפת (כעולה מטענתה שהנתבע נשא בהוצאות במלואן). נמצא אפוא כי שני הצדדים המשיכו לפעול לאורך כל שנות הנישואין לפי הוראות ההסכם וכי ההפרדה בנכסיו של כל אחד מבני הזוג נשמרה.

69. בנוסף לאמור לעיל, דומה כי עדות התובעת ש"כל השנים" סברה שהסכם הממון לא פעיל (פרוטוקול הדיון מיום 12.9.2019 עמ' 21 ש' 7-8) אינה עולה בקנה אחד עם טענתה כי ההסכם שונה בהתנהגות. שהרי, ככל שההסכם בוטל או שונה במהלך הנישואין על יסוד הסכמות הצדדים בעל פה, מדוע סברה התובעת מראשית הנישואין שההסכם אינו תקף. הדברים אינם מתיישבים.

70. לאור המפורט לעיל, טענת התובעת שהסכם הממון בוטל בהתנהגות – נדחית.

5.ג. לסיכום:

71. בראשית נישואיהם – לאחר שערכו מסיבת חתונה ולפני שנישאו בנישואים המוכרים במדינת ישראל – חתמו הצדדים על הסכם הממון, וכעבור כחצי שנה הביאו הצדדים את ההסכם לפני בית המשפט אשר אישר את ההסכם ונתן לו תוקף של פסק דין. אין מחלוקת כי הצדדים דיברו

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

1 ביניהם על הסכם הממון עוד לפני מסיבת החתונה (עדות התובעת בחקירה נגדית, פרוטוקול
2 מיום 12.9.2019 עמ' 18 ש' 7). בהסכם הממון הסדירו הצדדים את יחסיהם הרכשיים. לא
3 מצאתי כי ההסכם נחתם תוך פגמים ברצון. לאור המפורט לעיל, השתכנעתי כי התובעת חתמה
4 על ההסכם בגמירות דעת, ובהבינה את הוראות ההסכם ואת תוצאותיו.
5 חייהם המשותפים של הצדדים התבססו על הוראות הסכם הממון ועל קיומו. הנתבע קשר את
6 גורלו בגורל התובעת והתקשר עמה בקשר נישואין על יסוד הסכם הממון. במהלך שנות
7 הנישואין אף מימן הנתבע ביד רחבה את צרכי התובעת ואת צרכי ילדיה מנישואין קודמים.
8 במסגרת הפירוד בין הצדדים, בדיעבד, כ-10 שנים לאחר המועד בו נחתם הסכם הממון, והואיל
9 והתובעת אינה שבעת רצון מהוראות הסכם הממון, היא מבקשת להתנער ממנו. זאת אין
10 לאפשר.

11
12 לא מצאתי כי הנתבע הפר את הוראות ההסכם באופן המקנה לתובעת זכות ביטול. לא מצאתי
13 אף כי הצדדים זנחו את הסכם הממון וכי הוא בוטל בהתנהגות.
14
15 נוכח כל האמור לעיל, התביעה לביטול הסכם הממון נדחית.
16

דיון בתביעה למזונות אישה ולמזונות הקטינות

ד. טענות הצדדים בתביעת המזונות:

72. תמצית טענות התובעת:

- א. הצדדים חיו ברמת חיים גבוהה מאוד כאשר הנתבע מימן לבדו את כל הוצאות המשפחה
לרבות הוצאות ילדיה של התובעת מנישואיה הקודמים.
- ב. לאורך כל השנים התקיימה בין הצדדים חלוקה ברורה לפיה התובעת גידלה את הילדים
והנתבע נשא בפרנסת המשפחה וכתוצאה מכך נגרם לתובעת הפסד השתכרות.
- ג. מצבו הכלכלי של הנתבע טוב לאין שיעור ממצבה הכלכלי של התובעת.
- ד. יש לחייב את הנתבע לשאת במזונות התובעת בסך של 17,800 ₪ ללא הגבלת זמן, במזונות כל אחת מבנותיהם הקטינות של הצדדים בסך של 8,900 ₪ לחודש, בהוצאות
מדור ואחזקתו בסך של 21,460 ₪ לחודש ובנוסף במלוא עלויות החינוך והרפואה של
הקטינות.

73. תמצית טענות הנתבע:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

א. רמת החיים של המשפחה הייתה "מכובדת" אך ההוצאות שפורטו בכתב התביעה מופרזות.

ב. הואיל והצדדים אינם נשואים כדמו"י, התובעת אינה יכולה לטעון לזכות למזונות מכוח הדין האישי אלא מכוח הסכם מכללא. סכום הכסף שהתובעת צריכה לקבל מהנתבע לפי הסכם הממון בסך 100,000 ₪ בגין כל שנת חיים משותפים בכפוף להכנסת הנתבע, נועד להבטיח לתובעת ולילדיה רמת חיים נאותה לאחר פרידת הצדדים. מעבר לכך, לפי הסכם הממון, התובעת אינה זכאית לכל זכות נוספת או לתשלום נוסף מכל סוג מהנתבע.

ג. הנתבע צבר את כושר השתכרותו ואת המוניטין האישי שלו לפני תחילת החיים המשותפים והתובעת מעולם לא נדרשה לוותר על קריירה לשם כך.

ד. לתובעת הכנסות מעבודה ומשכר דירה, בבעלותה דירה, יש לה כספים בסך של 2-3 מיליון ₪ וכן היא צפויה לקבל את כספי הפיקדון לפי הסכם הממון. כל זאת יש להביא בחשבון בעת בחינת תביעת המזונות.

ה. הכנסתו החודשית של הנתבע מעבודה היא בסך של 15,000 ₪. בנוסף, הנתבע מקבל דמי שכירות מהשכרת דירה שבבעלותו בסך של 5,761 ₪ לחודש. מעבר לכך לנתבע "נכסים בשווי ניכר.... חלקם נכסים המניבים הכנסות פאסיביות משתנות..." (סעיף 99 לסיכומים).

ה. דיון בתביעת המזונות:

ה.1. מזונות התובעת:

74. סעיף 2(א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט-1959 (להלן: **חוק המזונות**) קובע כי אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו. הנתבע הוא יהודי ודינו האישי הוא הדין העברי. אין מחלוקת כי משעה שהצדדים לא נישאו זל"ז כדמו"י, התובעת אינה זכאית למזונות מכוח הדין העברי. עתירת התובעת היא לחיוב הנתבע במזונותיה מכוח הסכם מכללא.

75. הפסיקה הכירה בכך שבין בני זוג שנישאו בנישואים אזרחיים יכולה לקום חובת תשלום מזונות, מכוח דיני החוזים הכלליים, על בסיס הסכם מפורש או מכללא, כאשר עיקרון תום הלב יהווה אמת המבחן באשר לקיומה של הזכות כמו גם באשר לתנאיה (רע"א 8256/99 **פלונית נ' פלוני** פ"ד נח (2) 213). מטרת המזונות האזרחיים, להבטיח את רמת חייו של בן הזוג ואת

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

שיקומו לאחר הפרידה (שם). כן נועדו המזונות האזרחיים לגשר על הפער בין נכסי הקריירה שרכש אחד מבני הזוג על חשבון בן הזוג הביתי ועל אפשרויות התעסוקה שנמנעו מבן הזוג הביתי. עוד תכלית המזונות האזרחיים לתת "מרווח נשימה" לבן הזוג אשר לא היה מורגל בעבודה תובענית או בעבודה בכלל בכדי שיוכל להתאים עצמו כלכלית למצב החדש שנוצר בעקבות הפרידה (עמ"ש (ת"א) 7519-11-16 פלוני נ' פלונית (7.1.2018)).

76. כאמור, על פי הסכם הממון זכאית התובעת לקבל סך של 100,000 ₪ לכל שנה בה הכנסת הנתבע לפחות מיליון ₪ ברוטו, עד קרות "מאורע מפקיע". בהסכם הממון הצהירה התובעת כי היא "מסכימה כי הפיקדון נעשה בעצה אחת עמה על מנת להבטיח ל-ל' ולילדים רמת חיים נאותה לאחר קרות אירוע מפקיע" (סעיף 5.6 להסכם הממון). הינה כי כן, הצדדים שלפני הסדירו במסגרת הסכם הממון שביניהם את זכות התובעת לקבל תשלום "משקם", הוא התשלום לפי סעיף 5 להסכם הממון. משעה שהסדר זה נקבע באופן מפורש, אין צורך ואין מקום לקרוא לתוך יחסי הצדדים הסכם מכללא הקובע חיוב במזונות משקמים. זאת ועוד, בסעיפים 6.1 ו-8.3 להסכם הממון אף נכתב במפורש כי למעט הזכויות על פי ההסכם, לא תהיה התובעת זכאית לזכויות או כספים בקשר עם הרכוש, הנישואין ופקיעת הנישואין. בכך די כדי לדחות את תביעת התובעת למזונותיה.

77. בבחינת מעבר לדרוש יוסף כי גם אלמלא הסכם הממון, ספק רב בעיני אם היה מקום לחייב את הנתבע בתשלום מזונות משקמים לתובעת. זאת בשים לב לכך שלתובעת דירה בבעלותה הבלעדית (אשר את החזרי ההלוואה המובטחת במשכנתא שרצצה עליה שילם עבורה הנתבע), לתובעת הכנסה מעבודה וכן משכר דירה ויש לה חסכוניות בסכומים גבוהים אשר לדבריה "עומדים על כמאות אלפי ₪" (סעיף 52 לסיכומי התובעת). זאת ועוד, התובעת לא הוכיחה שכושר ההשתכרות של הנתבע נצבר במהלך שנות החיים המשותפים. בהקשר זה יוזכר האמור לעיל לעניין הזכויות שכבר היו על שם הנתבע במועד החתימה על הסכם הממון כמפורט בנספח א' להסכם. בנוסף, התובעת לא הוכיחה שפיתוח הקריירה של הנתבע נעשה על חשבונה תוך שנמנע ממנה לעבוד ולפתח את יכולתה הכלכלית.

78. לאור האמור לעיל, תביעת התובעת לחיוב הנתבע במזונותיה – נדחת.

ה.2. מזונות הקטינות:

79. סעיף 3(א) לחוק המזונות קובע כי אדם חייב במזונות ילדיו הקטינים לפי הוראות הדין האישי החל עליו. כאמור, הצדדים הם יהודים ועל כן החיוב במזונות הקטינות ושיעורו ייבחן לפי הדין העברי, כפי שפורש בפסיקות בית המשפט העליון. הקטינות בנות כ-8.5 שנים כיום ובעת הגשת התביעה היו בנות כ-7.5 שנים. כאמור, הקטינות נמצאות במשמורת משותפת של ההורים והן

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

מחלקות את זמנן בין ההורים באופן שווה. לאור גילן של הקטינות, לפי ההלכה שנפסקה בבע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית (19.7.2017) (להלן: בע"מ 919/15), שני ההורים חבים במזונות הקטינות מדין צדקה, כאשר חלוקת הנשיאה במזונות בין ההורים תיעשה על פי יכולותיהם הכלכליות היחסיות מכל המקורות, בנתון לחלוקת המשמורת הפיזית בפועל ובשים לב למכלול נסיבות המקרה.

לשם כך יש לבחון בראש ובראשונה את צרכי הקטינות, כאשר לצורך בחינת חלוקת נטל הנשיאה בין ההורים, יש להבחין בין צרכים תלויי שהות לבין הצרכים שאינם תלויי שהות (עמ"ש (ת"א) 14612-10-16 פ' ב' נ' א' ב' קטינה (20.12.2017)).

צרכי הקטינות:

80. בכתב התביעה טענה התובעת כי צרכיה של כל אחת מהקטינות מסתכמים בסך של 8,900 ₪

לחודש, על פי הפירוט הבא:

כלכלה (כולל מוצרי טואלטיקה, היגיינה ותמרוקים)	2,000 ₪
ביגוד והנעלה	1,500 ₪
קופ"ח + ביטוחים פרטיים	200 ₪
סרטים, בילויים, צעצועים, דיסקים, ספרים, מסעדות	2,000 ₪
מתנות לימי הולדת, חגיגת יום הולדת, אירועים	500 ₪
נופשים בארץ ובחו"ל	1,500 ₪
מספרה וטיפוח	200 ₪
אחזקת רכב המשמש את התובעת גם להסעת הקטינות	1,000 ₪

התובעת עתרה לחיוב הנתבע במלוא הסכום האמור.

בנוסף עתרה התובעת לחיוב הנתבע במלוא הוצאות המדור ואחזקתו, בגין דירה שכורה בת 6 חדרים בה מתגוררים התובעת, הקטינות ושלושת ילדי התובעת מנישואיה הקודמים, בסך של 21,460 ₪ לחודש, על פי הפירוט הבא:

שכירות	9,200 ₪
ארנונה	850 ₪
חשמל	800 ₪
אינטרנט וטלפון קווי	150 ₪
כבלים	210 ₪
עוזרת בית	10,000 ₪
ועד בית	150 ₪

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

מעבר לאמור פרטה התובעת כי קיימות הוצאות חינוך משתנות עבור הקטינות וכן הוצאות רפואה חריגות, והיא עתרה לחיוב הנתבע במלואן.

81. טענת התובעת בעניין צרכי הקטינות לא הוכחו כנדרש. אמנם, לתצהיר עדותה הראשית צרפה התובעת מסמכים רבים מאוד (סך הכל מונה התצהיר 347 עמודים), עם זאת, לא מצאתי במסגרתם אסמכתה התומכת בטענת התובעת בעניין גובה ההוצאות עבור הקטינות. התובעת צרפה תדפיסי כרטיס אשראי, אולם לא ניתן ללמוד מהם מהן ההוצאות עבור הקטינות, להבדיל מהוצאות ההורים או ילדי התובעת מנישואיה הראשונים. בסיכומיה הפנתה התובעת אך לדו"חות שצורפו לכתב התביעה ולתצהיר עדותה הראשית (נספח 14). מדו"חות אלה ביקשה התובעת ללמוד על היקף הוצאות המשפחה, כשלטענתה עולה מהם כי משך חודש וחצי בשנת 2014 עמדו הוצאות המשפחה על סך של 245,272 ₪ וכי משך שלושה חודשים בשנת 2015 עמדו הוצאות המשפחה על סך של 602,354 ₪. הדו"חות לא הוגשו באמצעות מי שערך אותם ולא ניתן להבין את תכנם כראוי. בחקירתו הנגדית העיד הנתבע ביחס לדו"חות אלה כי הם מתייחסים גם לחשבונותיו הפרטיים, ולא רק לחשבונות אשר שימשו למימון מחיית המשפחה (פרוטוקול הדיון מיום 10.10.2019 עמ' 37 ש' 20-21). עוד העיד הנתבע בחקירתו החוזרת, שלא ניתן להבהיר את מהות ההוצאות שבדו"חות אלה בלי לראות את הפירוט, אשר לא צורף אליהם (עמ' 38 ש' 22-23). מכאן שאין בדו"חות כדי ללמד על גובה הוצאות המשפחה וודאי שאין בהם כדי ללמד על גובה הוצאות הקטינות.

82. כעולה מחקירתה הנגדית של התובעת, הצרכים פורטו בכתב התביעה ביתר. כך, אף שהתובעת עתרה לחיוב הנתבע בסך של 10,000 ₪ לעזרת בית, בחקירתה הנגדית היא העידה שהיא משלמת לעזרת בית העובדת בביתה פעמיים בשבוע, סך של 2,500 ₪ בתוספת ביטוח (פרוטוקול מיום 19.9.2019 עמ' 14 ש' 1-6). עוד העידה התובעת כי כל הצרכים שפורטו הם עבור 6 נפשות וכוללים גם את חלקם של התובעת ושל ילדיה מנישואיה הקודמים (ש' 24-27). עוד ובנוסף העידה התובעת שהצרכים שפורטו בכתב התביעה כוללים את הוצאותיה עבור הקטינות אילו היו אצלה כל הזמן, בהתעלם מכך שבפועל הקטינות שוהות עם אביהן מחצית מהזמן (עמ' 14 ש' 32 - עמ' 15 ש' 4).

83. בנסיבות אלה, אין מנוס אלא לאמוד את צרכי הקטינות בהתאם לסמכות בית המשפט כשופט היושב בקרב עמו, לאור ניסיון החיים ובשים לב ליכולת הכלכלית של ההורים (ע"א 93/85 שגב נ' שגב, פ"ד לט(3) 822). יש להזכיר בהקשר לכך את ההלכה לפיה מזונות שתי ילדות אינם שווים למכפלה של מזונות ילדה אחת (ע"א 552/87 ורד נ' ורד, פ"ד מב(3) 599).

84. בהתאם, אני מעריכה את הצרכים הקבועים של שתי הקטינות עבור כלכלה, ביגוד, הנעלה, סרטים, בילויים, צעצועים, ספרים, מסעדות, מתנות לימי הולדת, מספרה וחלקן של הקטינות באחזקת רכב המשמש להסעתן, בסך של 8,000 ₪ לחודש.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

85. אשר לרכיב המדור – כאמור, האב מתגורר עם הקטינות בבית המגורים. התובעת מתגוררת יחד עם הקטינות וכן עם 3 ילדיה מנישואיה הקודמים בדירה בת 6 חדרים. לפיכך, ובזיקה לפסקי הדין אשר העריכו את חלקם של שני קטינים במדור בו הם מתגוררים עם אחד מהוריהם בשיעור של 40% לערך (ע"א 52/87 **הראל נ' הראל**, פ"ד מג(4) 201), אני מעריכה שחלקיהן של הקטינות בסך כל הוצאות המדור ואחזקתו אצל האם הוא בשיעור של כ-30%.

עבור הדירה בה מתגוררת התובעת היא משלמת שכ"ד בסך של 9,200 ₪ בחודש. כאמור, מצאתי כי התובעת פרטה את הוצאות אחזקת המדור בהפרזה, ואני מעריכה את הוצאותיה אלה בסך של 4,660 ₪ לחודש. מכאן כי הוצאות התובעת למדור ולאחזקתו הן בסך של 13,860 ₪ לחודש וחלקיהן של הקטינות בהוצאות אלה מוערך בסך של כ-4,150 ₪ לחודש.

יוער, כי לטעמי, הוצאות המדור ואחזקתו אינן פוחתות באופן משמעותי נוכח חלוקת זמני השהות של הקטינות. שהרי, ממילא על האם לשכור מדור אשר יתאים למגורי הקטינות והעובדה שהקטינות גרות אף עם האב מחצית הזמן אינה מפחיתה מעלות זו. כך אף לגבי חלק ניכר מהוצאות אחזקת המדור (ארנונה, אינטרנט וטלפון קווי, כבלים, עוזרת בית וועד בית).

יכולתו הכלכלית של הנתבע:

86. בעת הערכת יכולתו הכלכלית של הנתבע לצורך בחינת שיעור חיובו במזונות הקטינות יש להביא בחשבון את הכנסתו מכלל המקורות וכן את זכויותיו מכל סוג שהוא, ולא רק את הכנסתו מעבודה (ע"א 239/85 **עמיצור נ' עמיצור**, פ"ד מ(1) 147; בע"מ 3432/09 **פלוני נ' פלונית** (23.6.2009); בע"מ 919/15).

87. אין מחלוקת כי הנתבע עתיר זכויות ונכסים. הנתבע הצהיר, כי הוא משתכר מעבודתו סך של 15,000 ₪ ברוטו לחודש אותו הוא מושך מחברת הניהול שבבעלותו, ובנוסף הוא מקבל לידיו סך של 5,761 ₪ לחודש משכר דירה. כן הצהיר הנתבע כי יש לו נכסים "בשווי ניכר", אשר חלקם אינם מניבים הכנסות שוטפות, חלקם מושקע בחברות ובפרויקטים שונים, וחלקם מושקע במניות ובאג"ח ומניבים הכנסות פסיביות משתנות (סעיף 84 לתצהיר עדותו הראשית). בחקירתו הנגדית העיד הנתבע כי יש לו כספים נזילים בחשבונות בנק בארץ ובחו"ל בסך של כ-37 מיליון ₪ (פרוטוקול הדיון מיום 10.10.2019 עמ' 35 ש' 18-20).

עוד אין מחלוקת, כי עת חיו הצדדים יחד מימן הנתבע לבדו את הוצאות המשפחה כולה. אף בכך יש כדי ללמד על יכולתו הכלכלית של הנתבע.

בקדם המשפט טען ב"כ הנתבע, כי יש ביכולתו של הנתבע לעמוד בסכומי המזונות אשר יפסקו, גם אם ייפסקו על פי התביעה (פרוטוקול 20.3.2019, עמ' 3 ש' 6-8).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

הכנסות התובעת:

88. התובעת העידה כי היא עובדת כפקידה במרפאה בהיקף משרה של 70% וכי מעבודה זו היא משתכרת סך של 4,500 ₪ לחודש (פרוטוקול מיום 19.9.2019 עמ' 13 ש' 24-25). לתיק צורפו תלושי שכר התומכים בטענה זו. בנוסף, לתובעת הכנסה מדמי שכירות בסך של 7,300 ₪ לחודש (הסכם שכירות צורף לתיק). כאמור, לתובעת נכס מקרקעין שהוא בבעלותה הבלעדית. כמו כן לתובעת חסכוניות אשר גובהם לא פורט ולא הוכח, ולדברי התובעת הם "**עומדים על כמאות אלפי ₪**", כאמור.

89. לטענת הנתבע בעת בחינת יכולתה הכלכלית של התובעת יש להביא בחשבון גם את הפיקדון שצריך להיות משולם לידה לפי הסכם הממון. איני מקבלת טענה זו, שהרי, כאמור, על פי הסכם הממון הפיקדון נועד לכיסוי הצרכים של התובעת ושל ילדיה מנישואיה הקודמים "**על מנת להבטיח ל-ל' ולילדים רמת חיים נאותה לאחר קרות מאורע מפקיע**" (סעיף 5.6 להסכם). משכך, אין להביא בחשבון את כספי הפיקדון ככספים שאמורים לשמש למימון צרכי הקטינות.

יחס הנשיאה במזונות הקטינות:

90. לבית המשפט שיקול דעת רחב באשר לקביעת אופן תשלום המזונות והמדור בפועל ובאשר לקביעת אופן חלוקת הנשיאה במזונות בין ההורים, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. על בית המשפט למצוא את הפתרון הראוי והמתאים למשפחה שלפניו בהתאם לנסיבותיה.

לצורך הערכת חלוקת הנשיאה במזונות בין ההורים הוצעו נוסחאות שונות המביאות בחשבון את המשתנים הרלבנטיים (ר' למשל עמ"ש (ת"א) 59072-02-15 ע' מ' נ' ע' ג' (3.7.2016); עמ"ש (חי') 17309-05-17 ג.ט. נ' א.ק. (15.6.2018)).

עם זאת, נפסק כי "**אין מדובר בקביעת נוסחאות אריתמטיות נוקשות הקושרות בין הכנסות ההורים והיקף המשמורת הפיזית המסורה לכל אחד מהם לבין שיעור המזונות. פסיקת המזונות לעולם לא תסמוך אך על "המספרים היבשים" – אם לעניין נתוני ההשתכרות של ההורים, אם לעניין יחס השהייה אצל כל אחד מהם. בטרם יפסוק באופן סופי את סכום המזונות על בית המשפט להוסיף ולהתבונן היטב על התא המשפחתי שלפניו ועל נסיבותיו הפרטניות, ולהבטיח את חלוקת הנטל ההולמת ביותר תנאים אלה. הקביעה תהיה נטועה תמיד במכלול נסיבות העניין, כששיקול העל המנחה אותה הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני ההורים**" (בע"מ 919/15, סעיף 126 לפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

בין יתר השיקולים שיש להביא בחשבון, "יש להימנע במידת האפשר בחלוקת נטל המזונות מיצירת "בית עשיר" ו"בית עני", דבר שיש לו השלכות לא פשוטות מעבר להיבט החומרי-כלכלי, הן על "ההורה העני" והן על הילדים" (בע"מ 919/15, סעיף 8 לפסק דינו של כב' השופט מ' מזוז).

91. נוכח כל המפורט לעיל, ולאור הפער המשמעותי בין יכולות ההורים לטובת הנתבע; ובשים לב לעמדת הנתבע כי מצבו הכלכלי מאפשר לו לשאת בכל סכום שייפסק וכי במקרה זה הרכיב הרלבנטי הוא הוצאות הקטינות בפועל; וכן בשים לב לכך שהנתבע נשא בכל הוצאות המשפחה עת חיו הצדדים יחד; ותוך שקילת השאיפה להימנע מפער גדול ברמת החיים של הקטינות בביתו של כל אחד מהוריהן – אני מורה כי האב יישא בכל הוצאותיהן הקבועות של הקטינות אשר פורטו בסעיף 84 לעיל. הואיל והקטינות נמצאות במשמורת משותפת והן מחלקות את זמןן בין הוריהן באופן שווה, והואיל והתרשמתי כי שני ההורים הם הורים מטיבים ופעילים אשר טובת בנותיהם לנגד עיניהם ושניהם נושאים באופן ישיר בהוצאות הקטינות כאשר הן עמם, אני מורה כי כל אחד מההורים ימשיך לשלם עבור ההוצאות הקבועות של הקטינות אשר פורטו בסעיף 84 לעיל כאשר הקטינות נמצאות עמו. משנמצא כי האב ממילא נושא באופן ישיר במחצית ההוצאות הקבועות במחצית הזמן שהקטינות שוהות עמו, הרי יש לחייבו לשלם לידי האם עבור ההוצאות הקבועות של הקטינות כאשר הן עמה מחצית מגובה הוצאות אלה, קרי סך של 4,000 ₪ לחודש. בנוסף, יישלם הנתבע לידי האם עבור חלקיהן של הקטינות בהוצאות המדור ואחזקתו כשהן אצלה, המוערכות, כאמור בסך של 4,150 ₪ לחודש. כן יישא הנתבע במלוא התשלומים הקבועים עבור הקטינות לקופת החולים ולביטוחי הבריאות הקיימים היום, תוך תשלום ישירות לנותני השירות.

92. אשר להוצאות החינוך המשתנות, הוצאות הרפואה החריגות, עלות רכישת טלפונים ניידים לקטינות לכשיירכשו, ומימון ימי הולדת וחגיגת בת מצווה – נוכח המפורט לעיל בעניין מצבו הכלכלי של כל אחד מההורים; והואיל והנתבע חויב לשאת במלוא ההוצאות הקבועות של הקטינות; ונוכח המשמורת המשותפת וזמני השהות השווים; והואיל ואני רואה חשיבות בכך שאף האם תשתתף בהוצאות אלה בין היתר בשים לב לכך שלהורים שלפניי גישות שונות בעניין נחיצותן של הוצאות שונות (ר' בהקשר לכך עדות הנתבע בחקירתו הנגדית לעניין רכישת אביזרים שונים לחוגים בהם משתתפות הקטינות, פרוטוקול הדיון מיום 10.10.2019 עמ' 35 ש' 34 - עמ' 36 ש' 6) – ההורים יממנו הוצאות אלה כך שהתובעת תישא ב-25% והנתבע יישא ב-75%.

ה. 3. לסיכום תביעת המזונות:

93. אשר על כן, אני מורה כדלקמן:

א. התביעה לחיוב הנתבע בתשלום מזונות התובעת – נדחית.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

- 1 ב. הנתבע ישלם לידי התובעת עבור מזונות הקטינות ומדורן סך של 8,150 ₪ לחודש. בנוסף
2 ישלם הנתבע באופן ישיר את התשלומים עבור הקטינות לקופת החולים ולביטוחי
3 הבריאות הקיימים היום.
4 ג. הסכום האמור ישולם החל מיום 16.10.2018 (מועד הגשת הבקשה ליישוב סכסוך).
5 סכומים אשר שולמו על חשבון המזונות יקוזזו מהסכומים בהם חייב הנתבע.
6 ד. הסכום האמור יהיה צמוד למדד המחירים לצרכן והוא יעודכן אחת ל-3 חודשים ללא
7 תשלום הפרשים למפרע. המדד הבסיסי הוא המדד הידוע במועד פסק דין זה.
8 ה. דמי המזונות והמדור ישולמו ב-5 לכל חודש עבור אותו חודש.
9 ו. ההורים יישאו בחלקים של 75% האב ו-25% האם בהוצאות החינוך (לרבות שיעורי עזר,
10 אבחונים, חוגים, קייטנות) ובהוצאות הרפואה החריגות של הקטינות (לרבות טיפולי
11 שיניים, משקפיים). ככל שתתעורר מחלוקת בדבר נחיצות הוצאה על פי סעיף זה, יפעלו
12 הצדדים בהתאם להמלצת גורם המוסכם עליהם (כמתאם הורי) ובהעדר גורם כאמור
13 יפעלו בהתאם להמלצת הגורם החינוכי או הרפואי הרלבנטי (רופא, מחנך כיתה וכיו"ב).
14 כן יישאו ההורים בחלקים כאמור בעלות רכישת טלפונים ניידים לקטינות לכשיירכשו,
15 ובמימון ימי הולדת וחגיגת בת מצווה.
16 ז. קצבת הילדים המשולמת מהמוסד לביטוח לאומי תשולם לידי האם, בנוסף לדמי
17 המזונות.
18 ח. דמי המזונות ישולמו עד הגיע הקטינות לגיל 18 או סיום לימודיהן בבית הספר התיכון
19 – על פי המאוחר. ממועד זה ועד לתום השירות הצבאי הסדיר של הקטינות יעמוד סכום
20 המזונות על 1/3 מהסכום שנקבע לעיל.
21
22

ו. סוף דבר:

- 23
24 94. התביעה לביטול הסכם – נדחית.
25 תביעת התובעת לחיוב הנתבע בתשלום מזונותיה – נדחית.
26 החיוב במזונות הקטינות – בהתאם למפורט בסעיף 93 לפסק הדין.
27 בשים לב לתוצאת פסק הדין וכן להיקף הטענות שהועלו בתביעה לביטול הסכם, התובעת
28 תשלם לנתבע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 50,000 ₪.
29 המזכירות תסגור את התיקים.
30
31 פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת שמות הצדדים ופרטים מזהים.
32
33 ניתן היום, י"ח שבט תש"פ, 13 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.
34

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-12-37097, תלה"מ 19-01-80822

ענת הלר-כריש, שופטת

1
2
3